THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 21 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. SEPTEMBER 1, 1936 Subscription Price, 2.50

MEDITATION

't Geklank Kennen

Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent; o Heere! zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen.

Ps. 89:16.

'k Zal eeuwig zingen!

Voortdurend, onafgebroken, tot in der eeuwigheden eeuwen zingen!

Zingen ongestoord, met een blijdschap, die alles overwint, die zich als op arendsvleugelen boven alles verheft, die zich door niets laat remmen of belemmeren; met eene zielevreugde, die, zooals een machtige stroom zich een weg baant naar den oceaan, schuimend en kokend over klippen en rotsen, zich kronkelend om bergen en heuvelen, zich door de bedding des tijds heenstrekt naar de eeuwige zaligheden van Gods volmaakt verbond!

Eeuwig zingen! Nu! . . . . .

Niet maar straks, als ik de zalen der eeuwige gelukzaligheden van Gods Verbond zal zijn binnengegaan, als de nacht van het lijden en de bangheid des tegenwoordigen tijds zal zijn voorbijgegaan, als er geen rouw en gekrijt meer zijn zal en onze God alle tranen van de oogen zal hebben afgewischt, daar, waar 't nimmermeer nacht zal zijn en de eerste dingen niet meer zullen wezen, waar 't hart geen angst, geen kommer kent noch pijn en nimmer tranen vloeien; maar nu, terwijl ik nog ben temidden van zonde en ellende, van lijden en dood, van droefheid en smart, van strijd en worsteling; nu, terwijl het nog nacht is en ik in den nacht nog mijn weg van eenen gestadigen dood ten einde toe moet bewandelen; nu, terwijl de vijand nog woedt en tiert en, te oordeelen naar den schijn van de dingen, die gezien worden, nog zoo dikwijls de overwinning heeft, terwijl het huis van Gods Verbond in puin ligt, nu zal ik eeuwiglijk zingen, mijn eeuwigheidslied des geloofs op de lippen nemen, om het nimmermeer te doen verstommen! . . . .

Dat is de machtige beteekenis van 't Goddelijke Woord Gods in den negen en tachtigsten psalm!

Want 't was donker rondom den dichter, toen de Geest hem dit lied van de lippen tokkelde!

Zooals zoo dikwijls in de geschiedenis van Gods Verbond in de wereld bood de aanblik der dingen, die gezien worden, een schril contrast met de nog ongeziene dingen van de eeuwige goedertierenheden Gods. Deze toch spraken van gewisse weldadigheden Davids, van een eeuwig Verbond, dat van geen wankelen weet, van goedertierenheden Gods, die Hij tot in eeuwigheid zal houden, van een eeuwig zaad en de glorie van een eeuwigen troon; gene gaven te zien een verbond, dat te niet gedaan was, een kroon tegen de aarde onheiligd, doorgebroken muren, een koning door de voorbijgangers beroofd van macht en schatten, door zijne naburen gesmaad; vijanden, die zich verblijden in hunne overwinning op hem en in zijne vernedering; hij, die 't voorwerp moest zijn van de eeuwige goedertierenheden des Heeren, was met schaamte overdekt; Gods aangezicht was verborgen, Zijne grimmigheid brandde als een vuur . . . . .

Wat dan? . . . .

Zal ik dan niet neerzitten in wanhoop, bij de puinhoopen van Gods Verbond en klagen, dat het voor eeuwig gedaan is met de zaak des Heeren? . . . .

Neen ik!

Niet als temidden van al die ellende 't Goddelijke Woord Gods mij in de ooren klinkt, mij 't harte doordringt, mij 't geklank doet kennen, het geklank van de eeuwige goedertierenheden des Heeren . . . .

Welgelukzalig is het volk, dat het geklank kent!

Het geklank, dat 't eeuwigheidslied in mijn hart doet ontspringen!

'k Zal eeuwig zingen!

Het geklank!

Het ééne, geheel eenige, van alle andere klanken in de wereld zich scherp onderscheidene geklank!

Het blij geklank! *The joyful sound!*

't Geklank van 't blijde Goddelijke Evangelie-Woord in Christus Jezus den Heere: Ik, Ik ben uw God, Jehova, uw Heiland; buiten Mij is er geen God!

Dit toch is ongetwijfeld de beteekenis van *het* geklank.

O, 't is waar, in de oude bedeeling werd dit geklank tot Gods bondsvolk uitgedragen op de vleugelen der zilveren muziek der trompetten, waarop de priesters, de zonen van Aäron bliezen over de offeranden, die in het Huis des Heeren op het brandofferaltaar den God des Verbonds werden geofferd. En zulk eene offerande was dan ook bekend als een offerande des geklanks. Zoo toch was het de inzetting van Jehova voor Aärons zonen: "Desgelijks ten dage uwer vroolijkheid, en in uwe gezette hoogtijden, en in de beginselen uwer maanden, zult gij ook met de trompetten blazen over uwe brandofferen, en over uwe dankofferen; en zij zullen u ter gedachtenis zijn voor het aangezicht uws Gods: Ik ben de Heere, uw God!"

Doch wat was nu het wezen van dat zilveren trompetgeklank anders dan het blijde Evangelie-Woord Gods tot Zijn volk?

Sprak dan, naar des Heeren eigen verklaring, de God van Israel door 't trompetgeschal niet tot Zijn volk: Ik ben Jehova, uw God? Was dat dan niet het Woord des Heeren, dat Hij door Aärons zonen deed uitgaan tot het volk van Zijn Verbond? En kwam dat, op zilveren trompetgeschal gedragen Goddelijk Woord Gods, niet tot allen, die te Jeruzalem woonden, over de offeranden, die getuigden van eeuwige goedertierenheden, van verzoening in het bloed des Lams, van de vastigheden van Gods Verbond? En was dus het eigenlijke van het geklank niet dit, dat de Heere tot Zijn volk het Woord deed uitgaan: Ik, Jehova, ben in en door deze offeranden der verzoening uw God, eeuwiglijk en altoos; Ik, Ik ben het, die uwe overtredingen uitdelg; Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; Mijn Verbond zal van geen wankelen weten en Ik zal u de gewisse weldadigheden Davids zekerlijk schenken!? . . . .

't Geklank!

't Blijde Evangelie-Woord Gods aangaande Zijn Zoon!

En 't ging sedert dien oud-testamentischen dag in vervulling. De schaduw der dingen vloog voorbij. 't Huis des Heeren te Jeruzalem werd ter aarde toe neergestooten; de stad Gods viel in puin; het altaar hield op te rooken met den welaangenamen geur van brand- en dankoffer; Aärons zoon scheurde voor eeuwig zijn kleed; 't zilveren geschal der trompetten stierf weg; en de vijanden verblijdden zich een oogenblik rondom 't puin van . . de schaduw! . . . .

Doch 't wezen der zaak bleef en kwam bij 't verdwijnen der schaduwen des te heerlijker te voorschijn!

Want nog is daar het wezenlijke Heiligdom, niet met handen gemaakt, maar eeuwig, niet onder de dingen, die gezien worden op aarde, maar in den boezem des Vaders in de ongeziene heerlijkheden des hemels; en nog is daar de Priester voor het aangezicht des Heeren, het Lam Gods, de Priester, niet naar de ordening van Aäron, maar naar de eeuwige zalving van Melchizedek; nog is daar het altaar en nog is daar de offerande der verzoening, die nooit meer wordt herhaald, omdat zij op eenmaal volmaakt degenen, die geheiligd worden. En nog klinkt over die offerande uit het heiligdom het Woord van Jehova: Ik ben de Heere uw God! Ik heb uwe ongerechtigheden uitgedelgd. Want Ik was in Christus de wereld met Mijzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende; en Ik heb het Woord der verzoening in Mijne dienstknechten gelegd: Weest met Mij verzoend! . . . .

Het blij geklank!

'k Zal eeuwig zingen! Nu, in den nacht; straks in den eeuwigen dag!

't Geheel eenig geklank, onderscheiden van alle andere klanken in de wereld, als de eeuwigheid van den tijd, als het licht van de duisternis, als het leven van den dood . . . . .

Want andere, vele andere klanken worden in de wereld vernomen. Klanken van rouw en gekrijt, van onrust en bange worsteling; ook klanken van feestvreugde en uitbundige blijdschap. Doch de diepe, zwaarmoedige, wanhopige grondtoon van die alle is de dood.

Doch temidden van die alle is er slechts één blij geklank.

Het Woord der verzoening, van rechtvaardiging, van eeuwigen vrede, van eeuwige goedertierenheden en gewisse weldadigheden Davids.

Weerklank vindend in het lied des geloofs:

'k Zal eeuwig zingen!

O, de zaligheid!

Zoo toch gaf de Geest het den Hebreeuwschen dichter letterlijk op de lippen: O, de zaligheid des volks, dat het geklank kent!

Onuitsprekelijke blijdschap doortintelt de ziel van den kenner des geklanks. Hemelvreugde op aarde! Levensvreugde temidden des doods! Overwinningsvreugde temidden van tierende en schijnbaar overwinnende vijanden! Eeuwigheidsvreugde in den tijd!

O, de zaligheid des volks!

Want een volk is het, dat het geklank kent. Een bepaald volk. Een geheel volk. Een eenig volk. Niet maar een zeker persoon wordt hier zalig gesproken. Noch ook spreekt de dichter hier van zijn eigen, persoonlijke zaligheid. Neen, terwijl hem, bij 't kennen van 't geklank, het eeuwigheidslied van de lippen vloeit, weet hij zich één met gansch een volk, dat met hem in die zalige kennis deelt.

En eerst in de machtige harmonie van 't eeuwigheidslied, dat uit de duizenden en millioenen monden van dit ééne volk opstijgt tot Jehova, wordt de eeuwige goedertierenheid des Heeren ten volle bezongen!

't Is het volk der eeuwige verkiezing, tot hetwelk in souvereine ontferming de Allerhoogste eeuwiglijk zegt: Ik ben de Heere, uw God!

Tot dat volk alleen komt het geklank.

Niet alsof het ook geen breeder kring van hoorders heeft dan dit volk. Als in het oude Jeruzalem, op het oogenblik, dat de priesters op de trompetten bliezen, vreemdelingen, Moabieten of Syriërs of wie ook, tegenwoordig waren, dan hoorden ook zij het blij geschal der zilveren bazuinen. Ze mochten door de klank er van worden gestreeld, een oogenblik misschien betooverd worden door de schoonheid der muziek, of ook zelfs door de idee, dat Jehova door dit blij geklank Zijn volk tot aanbidding opriep; doch nooit kon de vreemdeling er in beluisteren de stem des Heeren tot hem. Het geklank der bazuin was voor Israel, niet voor Griek of Romein bedoeld. Het Woord des Heeren, door dat geklank uitgedragen, was voor Israel, en voor Israel alleen: Ik ben Jehova, uw God!

En zoo is het nog.

Nog altijd, ook al vielen nationale onderscheidingen en grenslijnen weg, is het een *volk,* een organisch geheel, de Kerk des Heeren in de wereld, tot hetwelk het geklank komt en voor hetwelk het geklank bedoeld is. Daar ligt in het Woord des Evangelies een zeer bijzondere klank, een bijzondere oproep, een bijzondere belofte; en het richt zich zeer bepaald tot een zeer bijzonder volk: de erfgenamen der belofte. Niet alsof ook nu dat geklank geen breederen kring van hoorders kent, die het Woord hooren, soms ook een wijle door zijn schoonheid worden betooverd. Doch het Goddelijke Woord Gods richt zich toch niet tot hen, raakt hen niet, spreekt hun niet toe, gaat hen voorbij, om zich te richten tot de armen van geest, de treurenden, de vermoeiden en belasten, de gebrokenen van harte, de geloovigen in Christus Jezus, de erfgenamen der belofte naar de verkiezing Gods, *het volk* . . . .

En dat volk *kent* het geklank!

Het hoort niet maar naar het geklank, zooals de berijming het weergeeft, maar het *kent* het. Ieder vreemdeling kon op de straten van Jeruzalem naar het geklank der trompetten hooren; en ieder, die onder het geklank van 't blijde Evangelie-Woord verkeert, hoort in natuurlijken zin des woords zijn geklank, verstaat het in zijn intellectueele beteekenis. Doch het kennen van 't geklank is nog gansch iets anders. Daar is in dat kennen de herkenning en erkenning der liefde. Zooals een kind temidden van duizend andere stemmen, de roepende stems zijn vaders hoort, zoo hoort dit kennend volk in 't geklank des Evangelies de stem des Heeren *zijns* Gods met blijde verrukking. En daar is in dat kennen van 't geklank de persoonlijke toeëigening van al, wat als Woord des Heeren op de vleugelen van dat blij geklank wordt uitgedragen!

En dan komt uit de ziel de weerklank!

Ik ben de Heere, uw God! Dat is 't geklank. Gij zijt mijn God, mijn eeuwig heil! Dat is de weerklank van 't kennend harte!

Ik, Ik ben het, Die uwe overtredingen uitdelg! Dat is de klank! Gerechtvaardigd door het geloof en vrede bij U, mijn God! Dat is de weerklank!

Vrees niet, want Ik heb u verlost! Dat is 't blij geklank! Ik stel mijn betrouwen op den Heere Heere! Dat is de weerklank in de ziele van 't kennend volk!

Wandel voor Mijn aangezicht en wees oprecht! Dat is 't geklank der Evangelie-trompetten. Ik zal U hartelijk liefhebben, Heere, mijn God! Zoo stijgt de weerklank op uit 't hart van het kennend volk!

Ik zal u geven de gewisse weldadigheden Davids! Zoo luidt het geklank!

'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheden! Zoo weerklinkt het uit de kennende ziel!

't Eeuwigheidslied der overwinning!

O, de zaligheid!

Zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen!

Daarin toch ligt de zaligheid van dit het geklank kennend volk. O, de zaligheid van het volk, dat het geklank kent, want zij zullen wandelen, o Heere, in 't licht van Uw aanschijn!

Het aanschijn is 't gelaat.

En 't gelaat is de spiegel der ziel. In 't gelaat weerspiegelt zich wat in 't harte leeft.

Gods aanschijn is Zijn gelaat in de openbaring van Christus Jezus, onzen Heere. En in dat aangezicht Gods in Christus Jezus wordt afgespiegeld al, wat van eeuwigheid in Zijn Goddelijk harte leeft ten opzichte van Zijn eigen, Zijn uitverkoren volk. Dat is het licht, dat van Zijn aanschijn straalt. En dat licht is in één woord de volheid der Goddelijke *genade.* Zoo toch wordt dat licht van het Goddelijk aangezicht voor ons verklaard in den Aäronietischen zegen: De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! Eeuwige en onveranderlijke genade straalt van dat aangezicht den kenner van 't geklank tegen! Eeuwige goedertierenheden, vastigheden des Verbonds, Goddelijke liefelijkheden, vergeving, gerechtigheid, verlossing, kennis, gemeenschap, leven en eeuwige hemelvreugde worden in 't licht van dat aangezicht gesmaakt! . . . .

En in dat licht te wandelen wil niets minder zeggen, dan dat we met geheel ons leven ons bewegen in de sfeer van dat licht!

Nu! Straks! Eeuwiglijk!

Nu, temidden van de duisternis des nachts, die ons omringt, temidden van zonde en ellende, van lijden en smart; ook als de weg voert voor de vallei der schaduwen des doods!

Straks, als de nacht zal zijn voorbijgaan en slechts het licht van Gods aanschijn triumfeerend overblijft!

'k Zal eeuwig zingen!

O, de zaligheid!

H.H.

EDITORIALS

Bespreking der "Algemeene Genade" in Nederland

In het *Friesch Kerkblad* van den 26den Juni l.l. lazen we een verslag van de 4de Centrale Conferentie van Ouderlingen der Gereformeerde Kerken, gehouden te Arnhem in "Musis Sacrum".

Daar refereerde prof. dr. K. Schilder over het onderwerp "Het Geloofsbegrip", een onderwerp, waarover zich in den laatsten tijd veel belangstelling openbaart onder de Gereformeerden in Nederland, vooral in verband met het vraagstuk des verbonds, de noodzakelijkheid van zelfonderzoek en de kenmerken des geloofs. Dr. C. Impeta van Kampen heeft er zelfs een afzonderlijk werkje over uitgegeven onder den titel: "Zelfonderzoek Noodzakelijk!" En op de Theologische Schooldag heeft Ds. B. Bavinck een rede gehouden over the kenmerken des geloofs. Van andere zijde, voornamelijk door Dr. Dijk van Groningen wordt staande gehouden, dat het in strijd is met de Gereformeerde beschouwing des verbonds om in de prediking er op aan te dringen, dat een iegelijk zichzelven zal onderzoeken ten opzichte van die kenmerken des geloofs.

Vooral echter werd onze aandacht getrokken door een referaat, dat door ds. S. G. de Graaf, Gereformeerd predikant te Amsterdam, gehouden werd over het onderwerp "Algemeene en Bijzondere Genade". 't Voornoemde blad gaf slechts de stellingen weer, waarover spreker refereerde. Een breeder verslag van deze rede vonden we echter, onder Nederl. Nieuws, in de *Standard Bulletin* van den 7den Aug. l.l., dat we om zijn belangrijkheid voor ons hier in zijn geheel onzen lezers aanbieden:

REFERAAT DS. S. G. DE GRAAF

Genade heeft in de Schrift de beteekenis van verbeurde gunst Gods, aldus spr. Deze genade is er alleen in Christus voor Gods volk. Het is daarom niet schriftuurlijk, te spreken van "algemeene genade" als van een genade, die zoowel voor geloovigen als ongeloovigen is. Wel openbaart de Schrift ons, dat er een zekere goedertierenheid bij God voor de ongeloovigen is.

Dit is wat meer dan een kwestie van woordgebruik. Ook Dr. Kuyper had tegen den term "algemeene genade" eenig bezwaar. De gedachte, dat de genade particulier is, kan daardoor verdonkerd worden. De verwarring in Amerika over de algemeene genade is voor een gedeelte te danken aan dit onschriftuurlijk gebruik van het woord genade. Al zou bij juister gebruik de kwestie daar allerminst opgelost zijn, eenige verheldering zou daardoor in de situatie wel komen. Van meer beteekenis van de genade in Christus wil ref. nadruk leggen.

Het Eeuwige Woord, waarvan Johannes in het voorwoord van zijn evangelie spreekt, is de eeuwige Zoon, speciaal echter de eeuwige Zoon, zooals Hij de verbondsgemeenschap tusschen God en den mensch zoowel voor als na den val onderhoudt. Het woord is hier niet bedoeld in den zin van het scheppend woord, maar in den zin van het verbondswoord. In het Eeuwig Woord is Gods gunst (voor den val) of Gods genade (na den val) voor den mensch. Om ons Gods genade na den val te kunnen meedeelen is het Eeuwig Woord zelf vleesch, de tweede Adam, geworden. Als men zoo de beteekenis van den naam "Woord" voor den Zoon opvat, worden de moeilijkheden in het voorwoord van het evangelie van Johannes opgelost.

Van het Eeuwig Woord, dat ons Gods gunst of genade, Gods verbondsgemeenschap schenkt, wordt nu in Joh. 1:3 gezegd, dat door Hetzelve alle dingen gemaakt zijn. De gunst of genade, die Hij schenken wilde, is dus het allesbeheerschende bij de schepping der wereld geweest. Die gedachte vinden we ook in Spreuken 8, in Coloss. 1 en in Openb. 3 en 19. Als nu die verbondsgemeenschap, die gunst Gods de grond was voor de schepping der wereld, moet ze ook de grond zijn voor de onderhouding en redding der wereld na den zondeval. De genade Gods in Christus, de verbondsgemeenschap tusschen God en Zijn volk in Christus, is bron en oorzaak en doel van het bestaan van alle schepselen en van allen zegen ook nu. Dat wordt vooral duidelijk ons geopenbaard in Coloss. 1:12—20, waar gezegd wordt, dat alle dingen, zoowel die in den hemel als die op de aarde zijn, door Christus verzoend zijn met God. Ook nu is de genade Gods in Christus centraal.

Hierbij is verondersteld, dat door den zondeval de gemeenschap tusschen God en mensch gansch verbroken werd, en die gemeenschap alleen door den Christus in het verbond der genade werd hersteld. Er is dus geen nawerking van het oorspronkelijk welbehagen, dat God eens tot Zijn heilige schepping deed uitgaan. Het welbehagen is alleen door Christus tot de wereld. Er is geen tweeërlei welbehagen of gunst.

Daarmee staat in verband, dat de Schrift niet van een vaderschap Gods over alle menschen spreekt. Ref. bespreekt enkele teksten, die dat wel schijnen te zeggen, maar bij nadere beschouwing toch inderdaad niet zeggen. De band tusschen God en Zijn schepping werd door de zonde gansch verbroken en alleen door den Christus in het verbond der genade hersteld. God kan eens door Christus tot de ongeloovigen zeggen: "Ik heb u nooit gekend", nooit gekend, hoewel ze toch Zijn schepselen zijn. Dat er nu nog goedertierenheid van God tot de ongeloovigen uitgaat en dat God zelfs nog Zijn vijanden liefheeft, is gevolg van het feit, dat zij nu nog in ver-

band met deze wereld leven en Christus van deze wereld weer het Hoofd is.

Zoo gezien wordt ook de kwestie van de verhouding van genade en natuur opgelost. Men moet niet uitgaan van dit bestaande van de "natuur" en dan de genade zien als bij de natuur bijkomend, want dan maakt men verschillende fouten. Dan ziet men de natuur niet volledig, want men zondert den Bijbel, de Kerk en het Hoofd Christus van de natuur af. Men is dan geneigd, op Roomsche wijze de genade te incorporeeren in den bijbel en in de Kerk. Men stelt dan die genade supranaturalistisch als bovennatuurlijk boven de natuur. En al die fouten komen voort uit de grondfout, dat men niet ziet, dat de genade de grond is van het bestaan van de natuur.

Men heeft dus niet te vragen naar de verhouding van natuur en genade, maar naar de verhouding van genade en natuur.

Men kan niet onderscheiden tusschen tweeërlei terrein, een terrein der bijzondere genade en een terrein der algemeene genade. Ref. licht dat toe aan staat en overheid. Men kan niet zeggen, dat de overheid uit de algemeene genade opkomt. De geheele wereld met al haar terreinen en met al den zegen op die terreinen bestaat slechts door de genade Gods in Christus, ook de overheid. Ook de overheid heeft dus dienstbaar te zijn aan den Christus in Zijn koninkrijk. Het Lam immers is de Koning der koningen en de Heer der heeren. Men houde daarbij echter scherp in het oog de beperktheid van de macht en de roeping van de overheid. Anders komt men tot consequenties ten opzichte van de roeping van de overheid en ten opzichte van art. 36 van de geloofsbel., die ref. zeker niet voor zijn rekening neemt.

Er is veel goedertierenheid bij God voor de ongeloovigen. Dat is niet in strijd met de uitdrukking der Schrift, dat de ongeloovigen "kinderen des toorns" zijn, dat is dragers van enkel toorn. Men kan zeggen, dat de geloovigen voorwerpen zijn van enkel gunst, namelijk zoo zooals ze in Christus gezien worden. Dikwijls ziet God echter ook op hun zonden en dan gaat Gods toorn tot hen uit. Zoo zijn de ongeloovigen dragers van enkel toorn, namelijk zooals ze buiten Christus leven. Ze staan echter nog in verband met deze wereld, waarvan Christus het Hoofd is. En in zooverre kan nog Gods goedertierenheid tot hen uitgaan en Hij hun weldoen.

Men vergete echter niet, dat de ongeloovige dien zegen Gods misbruiken om zich daarmee van God vrij te maken. Er ligt in allen cultureelen arbeid der ongeloovigen die tendenz. Daarom kan een samengaan met hen wel in sommige gevallen geoorloofd en noodig zijn. Paulus zegt immers, dat men zich niet gansch onttrekken zal aan de ongeloovigen. Anders moest men uit de wereld gaan. Daardoor mag echter de geestelijke strijd tegen de vijanden der genade niet verslappen. De aarde is immers des Heeren, dat is van den God des Verbonds, mitsgaders hare volheid, aldus besloot Ds. De Graaf zijn referaat.

GEDACHTENWISSELING REFERAAT DS. DE GRAAF

Op het referaat van Ds. de Graaf volgde ook een breede discussie, welke echter in verband met den beschikbaren tijd sterk ingeperkt moest worden.

De heer v. d. Zanden (Harderwijk) vroeg den ref. of "Vader" Hellenbroek, die toch ook van "algemeene" en "bijzondere" genade heeft gesproken, Gereformeerd was of niet.

Ds. de Graaf antwoordde hierop (wij laten ook nu het antwoord direct op de vragen volgen), dat men zoo de kwestie niet moet stellen. Wanneer er verschil van meening is over zulk een punt, dan moet men niet dadelijk zeggen: Is die nu Gereformeerd of niet-Gereformeerd.

De heer De Ridder (Nijmegen) vroeg hoe ref. nu staat tegenover Dr. Kuyper's "De Gemeene Gratie". Deugt dat geheele werk van Kuyper nu niet meer?

Ds. de Graaf hierop antwoordende, zeide, dat hij de diepste waardeering heeft voor het werk van Dr. Kuyper, ja wel wil zeggen, dat de Geref. predikanten in bijna alle stukken der Geref. theologie, afhankelijk zijn van het werk door Kuyper geleverd. Ref's waardeering daarvoor komt juist ook hierin uit, dat ref. in enkele opzichten critisch durft te staan tegenover Dr. Kuyper.

Jammer is 't, dat in Dr. Kuyper's nalatenschap ten aanzien van de door ref. behandelde kwestie geen volkomen klaarheid bestaat. Want bij Kuyper vindt men eenerzijds: "De algemeene genade is niet te danken aan het kruis van Christus", doch anderzijds: Er is geen duimbreed grond, waarvan Christus niet zegt, dat zij Zijne is.

En op de vraag van den heer De Ridder, hoe ref. met zijn beschouwing dan uitkomt met Joh. 3:16, wees ref. er op, dat daar juist staat: Alzoo lief heeft God de wereld, d. i. Zijn schepping, had, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft — d. i. dus volkomen in de lijn van de gedachte van ref.

Naar aanleiding van de opmerking van Dr. v. d. Vaart Smit (Zwijndrecht), dat Karl Barth op gelijke wijze tegen art. 2 der Confessie ageert (alg. en bijz. openbaring), als ref. dit heeft gedaan t.a.v. de algemeene en bijzondere genade en de vraag van dienzelfden spreker of er verband is tusschen het standpunt van den ref. en dat van Karl Barth, antwoordde Ds. de Graaf, dat het stellen dier vraag voor hem een volslagen raadsel is. Want wat ref. heeft gezegd over de algemeene en bijzondere genade is juist in lijnrechte strijd met dat wat Karl Barth bedoelt.

De heer Alblas (Vrijhoeven-Capelle) vroeg nadere verduidelijking van hetgeen ref. had gezegd over de beperktheid van de macht en roeping der Overheid. En de heer Smeenk (Arnhem) vroeg later hier ook over en zeide dat ref. in gebreke is gebleven om te motiveeren, waarom z. o. de Overheid een beperkte taak heeft.

Ds. de Graaf antwoordend, zeide, dat de Overheid natuurlijk even goed onderworpen is aan de eerste als aan de tweede tafel der Wet. Doch een gansch andere kwestie is het, of de Overheid voor de uitvoering van de geboden der eerste tafel zelf moet zorgdragen. Ref. meent, dat de Overheid niet heeft af te dwingen de onderhouding der geboden van de eerste wetstafel, waarbij ref. echter doet opmerken, dat zij ook ten deze wel regelen kan stellen, doch dan uit hoofde van haar plicht om te zorgen voor het recht onderling, dus langs den weg der geboden van de tweede wetstafel. Ref. wees in dit verband op de rede van wijlen Mr. Heemskerk bij de behandeling van het wetsontwerp van Minister Donner inzake het "vloekverbond" in de Tweede Kamer.

Naar aanleiding van een vraag van den heer Alblas inzake hetgeen ref. heeft gezegd over samenwerking met ongeloovigen, b.v. bij een Oranjehulde, zeide ref., dat men bij zulk een samenwerking zich nooit het evangelie van Jezus Christus mag schamen, doch dat men integendeel 't zal moeten belijden en dat, wat men moet doen uitkomen, dat wat de nu samenwerkenden scheidt meer is dan wat hen vereenigt. Ref. geeft toe, dat er in die samenwerking ontzaglijk veel moeilijkheden zich kunnen voordoen en dat zij heel gevaarlijk kan zijn. In dit verband wees spr. op de samenwerking in het huidige ministerie. Dr. Colijn heeft gezegd, dat deze oplossing de eenig mogelijke was en daarvoor buigt ref. het hoofd, doch het gevaarlijke daarvan is toch niet te ontkennen.

Heel die foutieve onderscheiding van "algemeene" en "bijzondere" genade leidt, naar spr. meent, tot de profaniseering van het christelijk leven en tot verlamming van onze actie. Waar blijft zoo de stimulans voor onze antithetische politiek?

Ds. Masselink (Eibergen) wees ref. op Openb. 12 (de vrouw, die vlucht in de woestijn—zich terugtrekt—doch aan wie twee vleugels gegeven worden om op eigen kracht te kunnen vliegen) en vroeg den ref. of wij bij het aanvatten van cultureelen arbeid niet heel voorzichtig moeten zijn. Ref. wilde zich niet zonder meer aansluiten bij de door Ds. Masselink gegeven exegese van Openb. 12. Wel gaf ref. toe, dat er een bepaalde tijd kan zijn, waarop een zeker terrein zoo door de zonde is overwonnen, dat de Christen zich daarvan tijdelijk moet terugtrekken. En ref. gelooft zelfs, dat tegen het einde der dagen er bepaalde terreinen zullen zijn — Christus heeft dat zelf voorspeld—waarvan de Christen zich geheel zal moeten terugtrekken.

Ds. v. Halsema wees er dan ref. op, dat voor den zondvloed de cultureele uitvindingen en ontdekkingen gevonden werden niet bij het geslacht van Seth, doch bij de Kanieten.

Ds. de Graaf zeide, dat dit punt bevestigt, wat hij gezegd heeft. Dit is de poging der zelfhandhaving der Kainieten tegenover God.

De heer Smeenk zeide, dat ook nu weer gebleken is, hoe wij toch eigenlijk worstelen met onze formuleeringen. Ref. heeft genade genoemd: verbeurde schuldvergevende gunst van God. Doch de mensch heeft elke gunst Gods verbeurd en verbeurd was ook de gunst, die God aan Kain schonk, dat zijn leven zou worden verlengd. Doch in die gunst was toch niet het schuldvergevende element.

Ds. de Graaf antwoordde hierop, dat genade in den zin van verbeurde gunst Gods er alleen in Christus is voor Gods volk.

De heer Smeenk vroeg voorts, of men wel kan zeggen, dat de schepping genade is. Dan moet men toch vastloopen, met name ook op 't punt der verhouding van natuur en genade.

Ds. de Graaf antwoorde, dat z.i. doel der gansche schepping is de gunst, die God in verbondsgemeenschap geven wil. Daarmee staat of valt spr.'s geheele referaat.

De heer Smeenk vroeg nog, of Ds. de Graaf sprekende over 't geen onder de Gereformeerden op 't voetspoor van Kuyper en Bavinck over algemeene en bijzondere genade geleerd is, niet te veel een caricatuur heeft geteekend. Niemand van eenig gezag heeft toch zich de algemeene genade los gedacht van Christus en Zijn verzoenend werk. Er is wel onderscheiden, maar niet gescheiden.

Ds. de Graaf bestreed, dat hij ten deze een carricatuur zou hebben gegeven. Spr. herinnerde aan een nog onlangs gehouden referaat over "Natuur en genade", waarmee hij het volmaakt oneens was.

Prof. Aalders, de laatste debater, zou heel veel willen zeggen, omdat hij haast moet zoeken naar punten, waarin hij het met het referaat van Ds. de Graaf eens is. Doch om des tijds wil moet spr. zich zeer beperken.

Spr. bestreed, dat genade in de Heilige Schrift alleen de beteekenis heeft van verbeurde gunst Gods. Immers in den Bijbel komt herhaaldelijk voor: "Indien ik nu genade heb gevonden in uw oogen", ook als 't van mensch tot mensch geldt. Voorts bestreed spr. de door ref. gegeven exegese van Jes. 26:10 en wees ook op Jesaja 5:18. Verder vroeg spr. of Ds. de Graaf niet alleen de term "algemeene en bijzondere genade", doch de geheele zaak verwerpt.

Ds. de Graaf handhaafde zijn exegese van Jes. 26:10. Natuurlijk verwerpt hij niet "de geheele zaak", doch ref. keert zich met kracht tegen de verkeerde term "algemeene genade."

Tenslotte zeide Prof. Aalders, dat Ds. de Graaf z.i. te ver gaat, als hij betoogt, dat de schepping reeds in de verbondsgemeenschap begrepen was. Dat is het meest consequente supra-lapsarisme. Ook bestreed Prof. Aalders, dat God niet zou zijn de Vader ook der ongeloovigen ("Een is uw Vader").

Ds. de Graaf antwoordde hierop nog zeer kort, doch daar het inmiddels reeds 6 uur was geworden, moest de

gedachtenwisseling beëindigd en de vergadering gesloten worden.

We hopen, zoo de Heere wil, in een volgend nummer op verschillende punten in deze belangrijke bespreking terug te komen. H.H.

The Thesis

We are all acquainted with the term *antithesis*. Perhaps, most of us have used the term. Many of us frequently employ the word to denote the proper relation and attitude of the Christian to the world. In general it signifies that the Christian is not of the world, though he is in the world; that he is a child of light and the world lieth in darkness; and that light can have no fellowship with the darkness. The words of II Cor. 6:14-18 express the antithesis: Be ye not unequally yoked together with unbelievers; for what fellowship hath righteousness with unrighteousness? and what communion hath light with darkness? and what concord hath Christ with Belial? or what part hath he that believeth with an infidel? and what agreement hath the temple of God with idols? For ye are the temple of the living God; as God hath said, I will dwell in them, and walk in them; and I will be their God and they shall be my people. Wherefore come out from among them and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing; and I will receive you. And will be a Father unto you, and ye shall be my sons and daughters, saith the Lord Almighty.

Recently the truth of the antithesis is become the object of a new interest and is receiving a new emphasis.

For a few decades the tendency was to *synthesize*. Synthesis and antithesis are two words that are derived, as far as the last part of their composition is concerned, from the same Greek root. *Thesis* means that which is *put*, that which is *set up, established, asserted to be the truth*. It is the *Positive*, the *Affirmation*, the *Yes*. The term *antithesis* is formed by prefixing the preposition *anti-*, which signifies *against, opposed so as to exclude*, to the word thesis and, therefore, means either the *opposing thesis* or *that which is opposed to the thesis*. It is the *Negative*, the *Denial*, the *No*. It is that which is *put against*, or the *putting against*. And the term *synthesis* is formed by prefixing the preposition *syn-*, which denotes a union and means *together with*, to the term *thesis*. The word synthesis, therefore, denotes a *putting together*, or *that which is put together*. It is an attempt at a union of the Yes and No. It represents the desire to obliterate all line of demarcation, to merge righteousness into unrighteousness, the light into the darkness, the Church into the world and to call the result of the amalgamation righteousness, the light, the truth, the Church, Christ. Now, for the last three or four decades there was a marked tendency in the church to accomplish the synthesis, to establish the harmony between the truth and the lie, to let righteousness meet unrighteousness in a lasting embrace, to lead Christ into the arms of Belial, to obliterate the distinction between the Church and the world. Also in Reformed Churches this tendency was plainly evident, both in the Netherlands and in our country. Especially in these churches, with their firm belief in sovereign election and reprobation and in the total depravity of the natural, unregenerated man, it would not seem easy to introduce the synthesis with even a semblance of truth. But the theory of Common Grace was concocted and to very many it appeared that it would, indeed, serve to establish the synthesis. And on the basis of this theoretical synthesis of common grace the way was easily opened to the practical application of it in a life in union with the world. In the "sphere" of "culture", in art and science, in business and industry, in amusements and pleasures, the sons of God and the daughters of men had become friends. The line of demarcation was obliterated.

The Christian Reformed Churches in this country were so hopelessly caught in this synthesizing maelstrom, that they were officially swallowed up by it in 1924.

Of late a marked reaction is noticeable. In our land the reaction is represented for the last decade by the Protestant Reformed Churches. And for a time it appeared as if they would be left alone in the struggle. Recently, however, the situation is changing. In the Netherlands men like Dooyeweerd, Vollenhoven, Schilder and others reveal a different spirit and oppose the synthesis. And it is no wonder, that at the same time the theory of common grace is become a subject of discussion once more and, whatever the brethren from across the ocean may say to the contrary, is being fundamentally denied.

And whatever one may think of that man Barth, a man that writes more and is more written about than any living man, and although we cannot endorse the Barthian theology in its present development, it may safely be stated that he also warns the church of to-day, the world over, against the synthesis and sounds a definite antithetical note.

And this is a cause for rejoicing.

However, if we are to have a proper understanding of the antithesis and its significance and a firm conviction of the impossibility of the synthesis, it is first of all and above all necessary that we understand the thesis.

We cannot have a true conception of the antithesis, unless we begin with the thesis and consider the antithesis in its light. Unless we do this the danger is imminent that we call antithesis what is in deepest principle nothing else than dualism. This mistake was frequently made in the past. The antithesis was considered and presented as another thesis, opposed to the first thesis. Christ is the thesis and the devil is the antithesis, according to this view; righteousness is the thesis and unrighteousness

is the antithesis, God and Mammon are two opposing powers and Mammon is the antithesis. The Yes and the No are two independent principles in constant opposition. And though the Yes, the Thesis, the Truth, Righteousness, Christ, God may ultimately have the victory, there is no conceivable reason for the certainty of this victory, and, in the meantime, until the day of victory arrives the power of darkness effectually opposes God and His Christ. All this, however, is not the antithetical, but the dualistic conception of God and the world.

It leads to the dualism of the nature and grace, rather than to the antithesis of sin and grace.

We must, therefore, endeavor to find the unity of thesis and antithesis.

And to discover this unity we must begin with the thesis.

And to obtain a proper view of the thesis we must begin with God. For, of Him and through Him and to Him are all things, even the thesis and the antithesis both.

The Word of God concerning Himself, that is the thesis.

The Holy Scriptures reveal that God *is,* that He is *God,* that He is *good,* and that He *speaks* concerning Himself.

He *is.* For His name is Jehovah, the eternal I Am. He is the Eternal, the Self-Being, the Immutable, with Whom there is no variableness neither shadow of turning. He is not the Ultimate, for the Ultimate after all belongs to the series; neither is He the Causa Causarum, the Cause of all causes, for the cause is one with the effect. But He is Jehovah, the *I Am That I Am,* GOD, the Wholly Other. He is One, there is no God beside Him, and in His Oneness He is perfectly self-sufficient. He needeth not to be served of man's hands. And He is good, for He is a light. He is the implication of all perfection, Goodness essentially, truth, righteousness, holiness, life and blessedness. And thus "We all believe with the heart and confess with the mouth, that there is one only simple and spiritual Being, which we call God; and that He is eternal, incomprehensible, invisible, immutable, infinite, almighty, perfect, wise, good, and the overflowing fountain of all good". (Belgic Confession 1).

But this latter, this belief with the heart and confession with the mouth, would be impossible if God did not *speak;* if there were no Word of God.

There would be no thesis if God *were* not; there could not be *one* thesis if God were not one; there would be no *constant* thesis if God were not immutable; there could be no *positive* thesis, and, therefore, no thesis at all, if God were not good. But all this together does not postulate the thesis. For the thesis is that which is *affirmed.* It is that which God affirms concerning Himself. If God, then, did not speak, there could be no thesis.

But the Scriptures reveal, and are themselves the evidence of it, that God speaks.

He speaks *eternally.*

And eternally He speaks concerning *Himself.* For He is God. And, therefore there is nought beside Himself concerning which or whom He could speak. Himself is the eternal content of His Word.

And eternally He speaks concerning Himself *to Himself.* For in the beginning was the Word and the Word was with God and the Word was God. That is the *eternal* Word. For, God is One and He is also Three, Father, Son and Holy Ghost. There are three that witness in heaven, the Father, the Word and the Spirit, and these three are One. And their testimony does not consist of three separate testimonies, but it is one. The Father witnesses of Himself through the Son, in the Spirit, to Himself. Through the Son and in the Spirit, therefore, God speaks. He speaks an eternal and infinite Word concerning Himself and to Himself. In that eternal Word He declares the fulness of His divine glory. To Himself He speaks: I AM, I AM GOD, I AM GOOD.

Such is the Word that is eternally with God!

And this Word is the divine reality of the thesis!

And yet, there would be no thesis with us, and we could not believe with the heart and declare with the mouth that thesis, if God merely spoke concerning Himself to Himself.

But it has *pleased* Him, He *willed* to form a people for Himself, to whom He might speak concerning Himself, a people that could hear His Word, know Him and love Him with all their heart and mind and soul and strength, and that could declare, confess that Word of God concerning Himself to them and glorify His Name. That is His covenant of friendship with His people in Christ Jesus His Son. Through Christ His Son, and in the Spirit as the Spirit of Christ God speaks that Word, the infalilble revelation of which we possess in the Holy Scriptures, to the very hearts of His people. And the contents of that Word in brief is again: I AM, I AM GOD, I AM GOOD. And that people hear. And they believe. And they speak: THOU ART JEHOVAH, THOU ART GOD, THOU ART GOOD! SOLI DEO GLORIA!

That Word of God concerning Himself to His people and on the lips of the people is the thesis.

And that thesis we must, first of all, *will* to know, to believe with our hearts and to confess with our mouths, to develop with relation to all things and to our whole life, and to apply it in a walk in harmony with it.

According as we really *will* this thesis, will it with all our heart, we are truly Protestant Reformed. Psychologically the theory of the primacy of the intellect may be tenable, spiritually the *heart* is first. "If any man will do His will, he shall know of the doctrine whether it be of God, or whether I speak of myself" John 7:17. In deepest sense our relation, our personal attitude to the thesis is a question of the will, of the heart. And that

thesis we can only truly will when God Himself, through the Spirit of Christ speaks to us concerning Himself. "Why do ye not understand my speech? even because ye cannot hear my word". John 8:43.

Where the Word of God is heard and spoken, there is the Church. Outside of the Church in the world that Word is not heard and cannot be heard. And where that Word is not heard there the Church is not.

And, therefore, we are truly Protestant Reformed according as we will the thesis. If we do not *will* it, a head full of knowledge about Protestant Reformed principles will be of no avail.

Secondly, we must realize the calling to develop this thesis with regard to life in all its phases in the midst of the world. This is a tremendous task, but also a glorious one. As I see it, this constitutes *the* peculiar task of our Protestant Reformed Churches. It is not a very significant question whether we shall ever grow big in a numerical sense; but it is of essential importance that we concentrate all our efforts toward a true understanding and proper development of the thesis.

And thirdly, it is our calling to confess with our mouths and to apply in our whole life, in all our walk and conversation the thesis that Jehovah is God and that He alone is good.

We must think and speak and walk thetically, holding forth the Word of life.

Only then will we live antithetically in the midst of our world. The antithesis follows necessarily from the thesis. For, you cannot serve God and Mammon. Neither can you merely serve God without determining your attitude toward Mammon. You will hate the one and love the other, or you will love the one and despise the other. This is inevitable. And the deepest reason for this necessary and inevitable antithesis lies again in God.

Let us not misunderstand the matter.

The antithesis is not that which is opposed to the thesis. Thus the matter is often presented, and the result is a fundamentally dualistic conception of life. Christ is the thesis, the devil is the antithesis; the truth of God is the thesis, the lie of the devil is the antithesis; righteousness is the thesis, unrighteousness is the antithesis; the light is the thesis, the darkness is the antithesis. The thesis is the Yes; the antithesis is the No that opposes this Yes.

But this is not the correct presentation and conception of the matter.

The antithesis is not another thesis opposing the thesis that is of God. The devil has no thesis. He was a murderer from the beginning, and abode not in the truth, because there is no truth in him. When he speaketh a lie, he speaketh of his own; for he is a liar and the father of it. John 8:44. And where there is no truth there is no thesis; and where there is no thesis there is no antithesis. On the contrary, therefore, the antithesis is the *No of the Yes.* It is not the No against the Yes. It is not the opposition *against* the thesis that constitutes the antithesis, but it is the opposition *of* the thesis to all that is not of it. It is not that which denies the affirmation, but it is the denial *by* the affirmation that establishes the antithesis proper.

Thesis and antithesis are in deepest sense both of God.

And the antithesis is the No of the Word of God concerning Himself to all that denies Him.

The darkness merely serves the purpose of an occasion for the No of the light, and it serves no other purpose. The devil is there only because God desired to say No to him. For the Scripture saith unto Pharaoh, Even for this purpose have I raised thee up, that I might shew my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth. Rom. 9:17. All the powers of unrighteousness exist and work only in order that they might become the occasion for the No of righteousness. The light, the truth, righteousness, Christ, God, these are not going to be victorious in some future age; they are always more than conquerors.

Such is the glory of the antithesis, over against all dualistic as well as over against all synthetic conceptions.

And this must be understood in the strict supra-lapsarian sense of the word.

The devil and all the powers of darkness did not somehow *become* the occasion for the No of God; they were *designed* unto this purpose from before the foundation of the world. And never were they designed unto any other possible or real purpose. For thus it was the eternal good pleasure of the Most High. For, the Scripture teaches not only that God is a light, but also that there is no darkness in Him at all. And it is the eternal good pleasure to reveal also this that He hates the darkness. He willed to reveal Himself antithetically, so that His Yes is at the same time the No. And in this holy will of God the darkness, the "world" has its deepest cause. The antithesis, therefore, is the No of God's Yes concerning Himself.

And for this reason it is inevitable that the covenant-people of the Most High, to whom He speaks His Word concerning Himself and who hear His Word and are called to believe it with their heart and to confess it with their mouth and to realize it in their walk and conversation in the midst of the world, live antithetically.

They are purposely placed in a world that lieth in darkness, all whose thoughts are that God is not, that He is not God, and that He is not good. And in the midst of that world the Word of God concerning Himself to them and in them and through them becomes the No of the Yes. For this reason it is a very lamentable pretext to live a synthetesizing life on the part of those that love it, when they allege that the antithesis in its absolute form will not and cannot come till after the day of Christ, in eternity. In eternity the antithesis and the occasion for it shall be eliminated. Here, in this world, where the chil-

dren of God and the children of the devil have all things in common except grace to hear and to speak the Word of God concerning Himself, we are called and bound to live antithetically.

And, therefore, we must live thetically.

We must love and will, know and speak and live the thesis, in order to realize the antithesis.

For the antithesis is the No of the Yes.

And only according as we firmly and clearly say Yes will we say No to the world.

And such is our calling.

It will mean battle, tribulation, suffering. For the world will hate us because of our Yes with its inevitable No. In the world ye shall have tribulation. But be of good cheeer. Even in the battle you have more than the victory. In your tribulation you may rejoice. For it is given you of grace, in the cause of Christ, not only to believe on Him, but also to suffer with Him!

After all that has been said it would seem superfluous to state that all synthesizing is of the devil and must absolutely be condemned.

To synthesize is to put together.

And in this connection it represents the desire and the attempt, not to unite what God hath put together and which no man shall put asunder, but that which God has put asunder, light and darkness, God and Mammon. It is the attempt to combine into one the truth and the lie, righteousness and unrighteousness, the Word of God concerning Himself and the word of man concerning God and all things, and to establish concord between Christ and Belial.

And it is self-evident and history shows plainly that the inevitable result of such synthesizing tendencies is the darkness, the lie, unrighteousness, the word of Man.

It is the silencing of God's Yes through us and of its inevitable No.

And it is accursed of God!

And, therefore, let us believe with the heart and confess with the mouth that God is, that He is GOD, and that He is good, and that he alone is worthy to receive all praise and glory and adoration forever and ever! Let all the world be silent before Him.

Such is our God-given thesis!

And confessing and living this thesis we shall live antithetically and eschew all synthesis.

Wherefore come out from among them, and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing, and I will receive you. And will be a Father unto you, and ye shall be my sons and daughters, saith the Lord Almighty!

And greater glory and blessedness can no man know than the blessedness of appropriating and applying this divine promise to himself! H.H.

Van Boeken

Het Réveil in Nederland, M. Elisabeth Kluit. H. J. Paris, Amsterdam.

Wie een mooi en interessant boek wil lezen over die periode der Nederlandsche Geschiedenis, die bekend staat onder den naam van "Het Reveil", schaffe zich het werk van M. Elisabeth Kluit vooral aan. Veel van de stof, die hier behandeld wordt, is, dat spreekt wel vanzelf, bekend. Wie is niet meer of min bekend met het leven en werk van mannen als Bilderdijk, Da Costa, Capadose, Groen van Prinsterer, e.a. Maar Mej. Kluit biedt ons een beschrijving van het Réveil als geheel en haar werk is bovendien vol van allerlei interessante bijzonderheden, die zeker minder bekend zijn onder ons.

Het boek beslaat 323 bladzijden en is verdeeld in tien hoofdstukken beschrijvend het Réveil in Europa, de opkomst en ontwikkeling van het Réveil in Nederland, het Réveil en de Kerk, het Réveil in de praktijk en zijn werken in maatschappij en staat. Het wordt besloten met een korte samenvatting. De stijl is helder en levendig. Het boek laat zich gemakkelijk en met genot lezen. Men vindt hier niets van het zware en gedrongene, dat de stijl van sommige schrijvers in Nederland in den laatsten tijd kenmerkt en dat, vooral voor velen, die in ons land zijn geboren en getogen, het lezen soms moeilijk maakt.

Gaarne hadden we iets meer vernomen van het oordeel der schrijfster over verschillende phasen van het Réveil. In dit opzicht is het boek m.i. niet sterk. Vooral in het hoofdstuk over "Het Réveil en de Kerk" ziet men tevergeefs uit naar een oordeelkundige beschrijving van de houding, die het Réveil aannam tegenover de Afscheiding van '34. Na een korte beschrijving van de Afscheiding, met name van de afzetting van De Cock lezen we:

"Hoe stond nu het Réveil tegenover deze gebeurtenissen?, tegenover de kerkelijke daden van menschen, die toch voor een deel uit zijn kring voortkwamen en op velerlei punt geestverwanten waren?

"Een typisch kijkje op deze verhouding geeft reeds een brief van Capadose aan De Clercq van 31 October 1834, waarin hij hem het gebeurte in Ulrum beschrijft en hem tevens den inhoud van een brief van De Cock meedeelt, waarin deze hem vertelde van de kerkelijke beroeringen in Wansert (Friesland) bij het zingen der gezangen. De Cock had in zijn brief naar aanleiding van de straf, die de drie grootste belhamels in zake de gezangenkwestie zou traffen, opgemerkt: 'die mannen, zegt men, zijn naar Leeuwarden gebracht en volgens de tegenwoordige denk- en handelwijze kan 't niet anders of zij zullen gestraft worden. Maar met wat recht? met een ander als de Gereformeerde martelaren door de Roomsche beulen?' Waarom (moet zijn: waaraan?

H.H.) Capadose toevoegt: 'Wie den Heere vreest en niet bedwelmd is zal aan zulke daden en zulke woorden zijn zegel kunnen hechten? Ik voorzeker niet'."

En verder lezen we niets.

Uit een en ander meen ik te mogen opmerken, dat de schrijfster de houding van het Réveil tegenover de afscheiding rechtvaardigen wil.

Indien dit juist gezien is, zijn we het met het oordeel der schrijfster niet eens. M.i. stond juist ten opzichte van het kerkprobleem het Réveil verkeerd. Dat is het geval met alle réveil. Réveils kennen we ook in ons land bij de vleet. En ofschoon het waar is, dat het Réveil in Nederland degelijker was, dieper ging dan de réveils in andere landen, waar het immers terug wilde grijpen naar de Gereformeerde waarheid en belijdenis, toch blijft het een feit, dat het dit met alle Réveils gemeen heeft, dat het verkeerd stond tegenover de Kerk en daarom ook tegenover de Afscheiding. En bij de kinderen van het Réveil in Nederland is dit nog het geval.

Niettemin bevelen we gaarne dit werk van Mej. Kluit bij onze menschen aan.

De prijs is gebonden f. 4.90, ingenaaid f. 4.25.

H.H.

De Wijsbegeerte der Wetsidee, Boek III. Dr. H. Dooyeweerd. H. J. Paris, Amsterdam.

In dit derde boek van zijn belangrijk en uitgebreid werk behandelt Dr. Dooyeweerd "De Individualiteitsstructuren der Tijdelijke Werkelijkheid". Meer dan doorbladeren konden we dit derde boek nog niet, daar we het pas hebben ontvangen. Dat we hier aankondigen is dan ook niet met de bedoeling om er thans reeds een grondige bespreking aan te wijden. Bovendien bleven we nog altijd in gebreke om het tweede boek te bespreken. Doch allereerst willen we het werk van Dr. Dooyeweerd hier aankondigen en er bij onze voormannen op aandringen zich dit werk aan te schaffen en zich er in te werken, ook al kost het inspanning, om zijn belangrijkheid. Dit derde boek is zeer uitgebreid geworden en beslaat niet minder dan 630 bladzijden.

In de tweede plaats maken we reeds thans melding van de uitgave van dit derde boek, omdat de volgende paragraaf onze aandacht trok:

"Van zekere theologische zijde in Amerika werd de vraag gesteld, of de wijsbegeerte der wetsidee tenslotte niet zou blijken neer te komen op een loochening van de zgn. 'gemeene gratie'. Hierop kunnen wij slechts antwoorden: Zoo weinig is daarvan sprake, dat wij integendeel weer ten volle ernst met dit Schriftuurlijk leerstuk willen maken tegenover een zekere tendenz, welke wijst op verhumaniseering ervan! Wat de Wijsbegeerte der Wetsidee loochent, is slechts het *onschriftuurlijk dualisme* van 'gemeene' en 'bijzondere genade', waardoor de eerste, als een zelfgenoegzaam 'terrein' aan Christus' Koningschap zou worden onttrokken.

"Wie het voor dit dualisme zou willen opnemen, bedenke, dat hij daarmede misschien wel een scholastische of moderne synthese in de wijsbegeerte tusschen de antieke of humanistische philosophie met de Christelijke gedachtenlijn kan dienen, maar dat dit dualisme zich aan de doorwerking van de Christelijke Waarheid in het wetenschappelijk denken vijandig heeft betoond, omdat het op twee gedachten wil blijven hinken. Men kan nu eenmaal niet vijftig procent van zijn denken aan Christus en vijftig procent aan Aristoteles of Kant geven".

We zijn Dr. Dooyeweerd dankbaar voor de notitie, die hij van onze bespreking van zijn Eerste Boek nam.

Mag ik hem vriendelijk verzoeken ook mijn in dit nummer voorkomend artikel *The Thesis,* waarin ik ook zijn naam noem, te lezen?

Het zal misschien teveel gevraagd zijn, als ik Dr. Dooyeweerd zou willen verzoeken om zich langs exegetischen weg in te denken in het begrip "genade", zooals dat in de Heilige Schrift voorkomt. Hij beweegt zich niet op theologisch terrein, maar op dat der philosophie. Toch zal hij, waar hij immers ook zijn Wijsbegeerte wil gronden op de Heilige Schrift, geroepen zijn zich van verschillende theologische begrippen nauwkeurig rekenschap te geven. En daarom ben ik zoo vrij hem te verzoeken een antwoord te geven op de vraag: wat is naar uwe beschouwing de inhoud van den term "genade" in de uitdrukking "algemeene genade".

Over woorden, waaraan misschien van weerseiden verschillende beteekenis wordt gehecht, behoeven we niet te strijden. Dat is vruchteloos.

Toen ik schreef, dat het mij voorkwam, dat de gemeene gratie geen integreerend element in Dr. Dooyeweerd's beschouwing kon zijn, bedoelde ik de "gemeene gratie" in den zin, waarin zij door Dr. A. Kuyper werd ontwikkeld in zijn bekend werk over dit onderwerp.

En dan is het mijn overtuiging, dat wie *die* gemeene gratieleer wil handhaven, noodwendiglijk moet vervallen in het onschriftuurlijk dualisme, waartegen Dr. Dooyeweerd wil waarschuwen en in de *synthese,* die hij wil bestrijden.

Als Dr. Dooyeweerd ook de gemeene gratie onder het Koningschap van Christus wil bringen, wat blijft er dan over van die algemeene genade bij degenen, die dat Koningschap van Christus niet willen, loochenen, en met voeten vertreden?

We beloven echter, zoo de Heere wil, het werk van Dr. Dooyeweerd in grondige studie te nemen.

En dan schrijven we wel eens weer.

Intusschen bevelen we het werk van Dr. Dooyeweerd nogmaals bij onze predikanten aan. H.H.

Temptations

"Put to Grief by Manifold Temptations". (Pet. 1:5).

"Put to grief, for a little while, by manifold temptations. If so be the will of God." This statement is called for by the foregoing one that reads, "Who—the apostle's Christian brethren—are kept by the power of God through faith unto salvation . . . wherein ye greatly rejoice." The apostle is made to understand that a statement of this character ought to be followed by a word that sheds the proper light upon the present afflictions of his brethren in the faith,—light by which they will see that even their present grief is to them a cause for rejoicing, as this grief forms the trial of their faith—a trial through which their faith begets approvedness unto praise and honor and glory at the appearing of Jesus Christ. Seeing this, these brethren, instead of being perplexed and confounded by their doleful experiences, will, by God's grace, be glad on account of them.

"That the trial of your faith may be found . . . " Better still, that the approvedness of your faith . . . Of the two translations *"trial"* and *"approvedness"* the latter is the better. What the apostle speaks of here directly is not the trial of faith nor the approved faith but the *"approvedness,"* that is, the *approved condition* of faith. We apprehend the difference between the expressions "the trial of faith" and "the approvedness of faith." The former signifies a faith that is being tried; while the latter denotes a faith that has been tried, and that has endured the trial, thus a faith that in the trial has been sceparated from the dross and has been found and declared genuine by the divine appraiser, God. Of such a faith it must be said that it has approvedness.

Thus when the apostle speaks of the approvedness of faith, he at once is speaking of a faith that has been tried. And it is this trial of faith that must first be examined and understood, if we are to know what it means that the approvedness of faith is unto praise, honor and glory. What is the trial of faith? What are its constituent elements? The answer may be derived from the Scripture under consideration. Says the apostle, "Put to grief (so reads the original text) by various temptations . . . " It is these temptations together with the grief to which the believing soul is put by them that forms the trial of faith. Thus the trial is not one thing and the temptation another; but the temptation is the trial, the proving, the experiment. In general, the word temptation denotes any circumstances by which faith is tested or tried. This circumstance is inward and outward or, otherwise said, has a subjective and objective side to it. The inward circumstance may be a bodily condition such as pain and sickness; it may be, too, a sinful desire that rises from the flesh, or a desire by itself legitimate enough, such as the hungry man's desire or need for bread (and we think now of Christ's desire or crave for bread in the wilderness, a crave of which Christ must have become the more conscious as a result of Satan's suggestion that He convert stones into bread and appease His hunger) that must be suppressed for God's sake. In short, the inward circumstance may be any state, either physical or mental or both or any emotion of the soul good or bad. When, to illustrate, the command came to Abraham that he offer his only son, Isaac, he was sorely tempted; and the inward circumstance in the temptation was his natural, paternal love, that had to be denied.

But there is also an objective side to temptation, to wit, the outward circumstance. This circumstance may be adversity or prosperity. It may consist in affliction or in any outward condition of things of whatever character, or in an evil promise or suggestion made by the world, or even in a good command coming directly from God. We can illustrate this. When the temptation takes on the form of persecution, the outward circumstance is the physical violence by which the faithful are then threatened or actually made to experience; the inward circustance is their physical and mental reactions to this violence; their physical pain, their anguish of soul, their aversion to suffering, their natural love of life and the promptings of their sinful flesh to deny Christ in order that they may live and prosper. The temptation may consist in some evil worked directly by God such as drought and the resultant crop-failure. In temptations of this nature, the outward circumstance is exacly the drought; and the inward circumstance is the physical hardships that result together with the urge of the body of this death to denounce the doing of God. The inward circumsance in the temptation of Abraham was, as was said, his natural love for Isaac; while the outward circumstance was the command that came to him from the Lord to offer his son. The believier who prospers materially is being tempted. His riches constitute the outward circumstance; while the inward circumstance consist in the vain imagining of the flesh to the effect that the relation a man sustains to his earthly possessions is that of absolute owner and in the mighty urge of the flesh to open its vile mouth and say, Who is the Lord. And the urge of the sinful self of the poverty-stricken Christian man or woman is to take the name of the Lord in vain, that is, to deny that the Lord in His dealings with him is good and is being actuated by love. The outward circumstance in this case is poverty.

From the above considerations, it is evident that, as the apostle intimates, there are various kinds of temptations. This present life may indeed be contemplated as being constituted of one unbroken chain of various temptations or trials. The fact is that every circumstance, thing or event is actually the outward side of a temptation involving some man, some believer.

In every temptation there is, of course, a tempter. This tempter is Satan and the world in conjunction with the believer's flesh. When the world says to the faithful that they continue to openly confess the name of Christ on pain of death and when the urge of the flesh thereupon is to deny God and grasp life, the world and the flesh tempt. The question must be raised here whether God tempts. The unmistakable teaching of the Bible is that He does. Let me quote Scripture. "And it came to pass after these things, that God did tempt Abraham, and said to him, take now thy son . . . and offer him . . . " Gen. 22:1. The Lord left the nations in the land of Canaan, without driving them out hastily, that through them He might tempt, that is, prove Israel, whether they would keep the way of the Lord to walk therein. Jud. 2:22. Yet we read in James, "Let no man say when he is tempted, I am tempted of God: for God cannot be tempted with evils, neither tempted He any man." But this Scripture is not at variance with the notices, found in the Old Testament Bible, that God tempts. What James means is clear from what follows the notice to the effect that God tempteth no man, "But every man is tempted when he is drawn away of his own lusts and enticed". The lusts in conjunction with the thing for which the lust reaches out draws a man away from what is right and entices him him to what is wrong. Thus the evils that tempt, lead away and seduce, are the lust and the demand of the sinful self that the lust be satisfied through the appropriation of the forbidden object. Now, God, certainly, cannot be tempted in this sense (or in any other sense). He is light and in Him there is no darkness at all. Thus there is in Him no sinful lust to draw Him away from the right, no lust to which wickedness outside of Him can appeal. And being holy, He can entice by seducive speech or action, that is, by an appeal to sinful lusts, no man to forsake truth and pursue evil. This is the work of Satan and the wicked. The speech, "Ye shall not surely die: for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as God, knowing good and evil," this seducive speech was directed to our first parents not by the Lord but by the serpent. And it was by their own lusts, as fructified by the lie of Satan, that they were led away from the commandment of God. And their lust having conceived, that is, become pregnant as a result of its having received and embraced the lie, brought forth sin, the sinful will to disobey and to eat, and sin, when it was finished, brought forth death. It is the world that says to the faithful, "Deny God and live; forsake the right and pursue the pleasures of sin. "But God says to man, "Obey and love me; walk thou in the way of my commandment". Yet it is to be considered that the temptation of wickedness, consisting in its seducing either by threats or by promises, to what is wrong, is in perfect harmony with the determinate will of God and comes forth out of the womb of His providence. Viewed from this angle, the temptations of wickedness are at once the temptations of God.

God, then, tempts. He tempts His people, their faith and love. He tempts them, not, as was said, by a base appeal to their lusts through a sinfully enticing speech that He emits from His very own mouth. Of this type of temptation wickedness only is the author. Yet God tempts—all men and His people in particular. He tempts His people first of all through the agency of wickedness: Satan, the world and a man's own lusts, through the agency of the vile threats or promises of Satan, through the agency of the abuse heaped by the world upon the faithful, through the agency of the reaction of the faithful to this abuse. In a word, God tempts His people through the agency of the vile temptations of wickedness without being the author of the sinfulness of these temptations. That there is a connection between wickedness and its temptations and God, that in this connection He sustains to wickedness the relation of supreme Lord and ruler, that thus also this wickedness is but an instrument of His through which He accomplishes His purposes is everywhere taught in Scripture. That we read in the book of Samuel (II Sam. 24:1) that the Lord moved David against Israel to say, go number Israel and Judah, and in the book of Chronicles that Satan provoked David to number Israel, can only mean that the provoking of David was a doing of God, accomplished through Satan. Then there is that complaint of the prophet Isaiah, "(Chap. 63:17) O Lord, why hast thou made us to err from thy ways, and hardened our hearts from thy fear?" There is, finally, that remarkable passage in the tenth chapter of Isaiah's prophesy in which the proud and vaunting king of Assyria is brought forward in all his atrocities as an ax with which God hews and as a saw that God shaketh. To these Scriptures many others, that teach substantially the same thing, could be added. To say that wickedness, too, is God's servant, that thus the relation He sustains to it is that of master supreme, is merely to say that God is God and none else. Now if there is one fact or truth the Scriptures everywhere especially makes much of, it is the fact that God is God and none else.

But God tempts not only through the agency of wickedness but also more directly and by Himself, as when He came to Abraham with the command that he offer his only son. God tempts more directly (I speak now of temptation as to its outward side) through His judgments with which He overtakes mankind, such judgments in nature as drought, hail and fire, earthquakes and floods, and the judgments we read of in the book of the Revelation of John. But also in these temptations there are agents at work, to wit, the very judgment and the sinful reactions of man to them. The outward agent however is not a moral creature with an enticing speech, but calamaties in nature.

God tempts finally through all the social, economic ills and political convulsions that riot in the bosom of the nations.

Now let me again ask: does God tempt? It is nothing short of blasphemy to say that God tempts, if in the statement "God tempts, the word *tempt* stands for an action consisting in appealing to man's lusts through sinful speech or conduct with a view to enticing him to what is wrong. But if by the statement "God tempts" is meant that God, also in respect to all the rioting of wickedness, is God and none else, that rightly considered and explained He does everything in that He is God, it is nothing short of blasphemy to deny that God tempts. Rightly explained, He is the only one that tempts, as He worketh all things after the counsel of His own will. Eph. 1:11.

That, rightly explained, God only tempts, affords the believer unspeakable comfort. For it means that the fires of affliction are completely under the control not of wickedness but of God only, that their fury is determined solely by Him, that they burn as long as He wills, are extinguished the moment He has done with them, and that in these fires His people are at the mercy not of the wicked nor of things of whatever character but of Him alone. And His mercies are great. Like as a father pitieth his children, so the Lord pitieth them that fear him, pitieth them in their fiery trials. For He knoweth their frame. He remembereth that they are dust. They need not fear therefore that they will be consumed. How could they be, if the eternity of Christ is in them, if with Him they have been crucified, buried, raised and set in heaven. Now to set Satan, wickedness and things over against God as so many independent entities, that riot as disconnected from His will, is to rob the faithful of this comfort.

Let us now put the question: what are temptations? Those conducted by Satan are, as was shown, so many attempts to work the ruin of the tempted ones through an appeal to the lusts, made by seducive speech or action. If linked up with God, however (and we speak now soeely of God's people) all temptations, also those conducted by wickedness, turn out to be as to purpose and design so many trials of faith. We here speak a thoroughly Scriptural language. The expressions, "trial or proving of faith" occurs in James' epistle, "My brethren count it all joy when ye fall into diverse temptations; knowing this, that the trying of your faith worketh patience." What is more, in this Scripture temptations appear as forming the trying of faith. It is for the reason that temptations form the trying of faith, that the faithful rejoice when they fall into diverse temptations. That through which Satan would work the ruin of the faithful, is the very means by which the Lord promotes their spiritual well-being.

Why now do temptations form the trying, the proving, of faith? The reasons are that they call for a mighty exercise of faith; form the fire in which the faith either of the individual Christian or of the church is separated from the dross and is made to prove itself as genuine and imperishable. We here again speak a thoroughly Scriptural language. Consider that Peter speaks of the *approvedness of faith.* What can a faith with approvedness be other than a faith that has been made to mightily exercise itself and prove itself in fiery trials to the everlasting glory of Him by whose power the believers are kept unto salvation.

That faith is tried (the true faith of the elect) does not mean that it is possible for faith to be extinguished in the trial. Faith is imperishable. It is therefore incomparably precious; more precious than tried gold, as even this gold perishes. Such is the apostle's reasoning. Faith is imperishable as it is the blosom of the continuous and unbroken operation of the power of God in man. "Kept by the power of God through faith . . . " And being imperishable, faith is abidingly humble and reaches out for the living God and glories in the cross when proven. Faith therefore is precious in the sight of God, exceedingly so.

But if it is not even remotely possible for the trial to extinguish faith, can the trial then be held to be actual, real? If the trial of faith positively precludes the possibility of faith yielding its ground to unbelief and disappearing altogether in the trial, is not the trial, the proving, then, a mere show? This same question has been asked in respect to the temptations of the Saviour. Did not the impossibility of Christ's falling from perfection reduce his trials to a mere pretence, a vain display? All such questionings spring from the mistaken notion that the trial of faith, in order to be genuine, must include the possibility of faith being destroyed in the trial. Consider that the essence of the trial is its necessitating an exercise of faith, its showing up faith as imperishable, its causing faith to consciously pit itself against darkness and the natural craving of the flesh and to choose for God and the right. Such were and had to be the accomplishments of the faith of Christ in His trials. Let us illustrate this. After the forty-day fast, Christ's lower but sinless nature craved bread. The suggestion that came to Him from Satan that He convert stones into bread and eat called for real exercise of His faith to consist in that faith of His denying that (sinless) crave. His faith, therefore, was actually tried and tempted. And the trial was endured. The faith of Christ bestirred itself, opened its mouth and said *nay* to the tempter. Must we now deny the reality of this trial because it precluded the possibility of Christ yielding to the tempter? Assuredly, not. Christ sinned not as we do when tempted. For there was in Him, as there is in us, no principle of sin, bestirring itself, during the process of the trial, and prompting Him to hearken to

the voice of the tempter. Now the trial of faith of God's people is as actual and real as that of Christ.

The trial, then, calls for an exercise of faith. Let us now see, more particularly what it requires of faith when tried. Not certainly in pretending that the strokes of the Almighty do not hurt. When the Lord either directly or through the agency of the wicked, smites us, we suffer, are hurt. And true piety does not consist, certainly, in denying this hurt, in pretending that we feel not the weight of God's hand upon us. Doing so, we walk in a vain show as sustained by a rebellious spirit, and our behaviour is not that of a humble Christian but of the proud Stoic. Do we feel no pain, when death lays low a beloved one? Would our soul not fill with anguish if a fresh persecution broke out? Do we not mourn when our crops fail? Does not ill-health distress us? Assuredly yes. And is it sin in the sight of God to give expression to this grief? If so, what is expected of a man, when smitten? That he shut up his grief in his heart and make merry? Did Christ make merry in the garden or upon the cross? Nay, but He wept and wailed. "My soul is exceeding sorrowful, even unto death . . . "

The strokes of the Almighty hurt. And when He smites us, He means to hurt us. And it is His will that we admit that we are hurt. That true piety consists in pretending that we feel no pain when chastized or in making merry when this pain is upon us, is a view that cannot, certainly, be gotten from Scripture. It is not a view to which Peter was addicted. Attend to this statement of his, "Though now for a season, if need be, ye are put to grief, through manifold temptations . . . " The apostle takes cognizance of the fact that his brethren have been put to grief. And instead of advising them to forget all about it, he does the rightful thing; as a true pastor he brings it forward in his epistle to them and sheds upon it the proper light.

What then is required of faith, when tried? And the answer: that it pit itself against and rebuke and silence its murmurings; that it thereupon face God, open its mouth and praise His name, thank Him for the pain, and rejoice *on account of* being tried, rejoice, therefore, on account, that is, because, of tribulations. Here again, we speak a thoroughly Scriptural language. "And not only so," wrote Paul to his Christian brethren at Rome," but we glory on account of tribuations also . . . " Then we have this from the pen of James, "My brethren, count it all joy when ye fall into divers temptations . . . " It is this action of faith, when tried, that constitutes true godliness.

When faith is tried, the body of this death, without fail, bestirs itself. Opening wide its vile mouth it would criticize and denounce God's doings. What is then required of faith is that it bid this body to hush, and denounce and put off its murmurings, and bewail them before the mercy seat of God. This faith also does. Faith does more. It also declares when tried that God is good and that His mercies endureth forever. And with growing consciousness and increasing firmness it stands in the truth that all things work together for good to them that love God, to them who are called according to His purpose and that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed to us. Verily, tribulations worketh patience! Thus faith becomes increasingly acceptable and pleasing, and the mark of its genuineness takes on a growing prominence. So does patience work experience. And faith, aware of its beauty, and knowing with growing certainty that all things have been given to it, reaches out with a growing eagerness for the heavenly. So does experience work hope. This is the action, the deportment, of faith, of the believer, when tried. And this hope gladeneth the heart. It is in trial, therefore, that the believer rejoices with joy unspeakable—in Christ.

As was said, Holy Writ also likens temptations or trials to a crucible, or melting pot in which the church and the individual Christian is purified and in which faith, therefore, is separated from the dross. The people of Israel of old is said to have been brought forth out of the iron furnace, "even out of Egypt, to be unto him a people of inheritance." Deut. 4:20. The Psalmist prayed, "For thou, O God, hast proved us: thou hast tried us, as silver is tried. Thou broughtest us into the net; thou laidst affliction upon our loins. Thou hast caused men to ride over our heads; we went through fire and water . . ." Ps. 66:10-12. Attend, further, to the following scriptures: "Behold, I have refined thee, but not as silver; I have chosen thee in the furnace of affliction . . ." Isa. 48:10. "And some of them of understanding shall fall, to try them, and to purge, and to make them white, even to the time of the end . . ." Dan. 11:35. "And I will bring a third part through the fire, and will refine them as silver is refined, and will try them as gold is tried: and they shall call on my name, and I will hear them." In the aggregate of these texts, the church appears as refined, purged, by the Lord; and the crucible is the fire of affliction. As the metallurgist refines, purges, the gold, by separating it from its ores through fire, so the Lord purges, refines, the true church by separating it through the fiery trial from its ores—the carnal seed in the church. But if the refining process effects a separation between the spiritual and carnal seed in the church, it also achieves a separation between the faith, the reborn ego, of the individual believer and the dross *in him*, in his very self. And consider that the dross that is removed consists of this entire earthy, to wit, the body of this death, flesh and blood, this earth and all the things on it including the race of men by which it is being corrupted, the world and all the things out of the world, the lusts of the flesh, and the lusts of the eyes, and the pride of life, things not out of God. Thus through the fire of affliction, tribulation, the believer

is actually and ultimately relieved, freed, also in his mind and heart from this entire earthy together with all that it stands for and his affections set exclusively upon the things above, so that, before God has done with him, he hopes to the end, that is, hopes perfectly, altogether, and exclsively, for the grace that is to be brought unto him at the revelation of Jesus Christ. Let us enlarge on these matter a little.

The trial, as was said, achieves a separation between faith, the reborn ego, and the dross in the self. This does not mean that the new man is a mixture of sin and grace. That which is born of God, says the apostle, cannot sin. Yet, according to scripture — and this is also the testimony of the believer's own experience — faith may be weak, dormant, more or less inactive. Faith may not be asserting itself and the new man may be hidden. This much, certainly, is implied in the admonitions of scripture to fight the good fight of faith; strive to enter in through the narrow gate; take unto ourselves he whole armour of God that we may be able to withstand in the evil day; set our affections on things above; mortify our members which are upon the earth.

Sin was dormant in Paul's bosom before his conversion. He tells us about it in the seventh chapter of his epistle to the Romans. Wrote he, "For without the law sin was dead (dead in Paul and in every Christian man and woman). For I was alive without the law once." But when grace applied the law to his heart, that is, "when the commandment came, sin revived and I died . . . For sin, taking occasion by the commandment, wrought in me all manner of lusts."

Sin does not die but revives in the bosom of a man, when grace lays hold on him. Now if sin revives in a man's bosom when the commandment comes, so, too, does sin bestir itself when tribulations come, also in the bosom of the people of God. It continues to do so until the day of their death. But when sin revives, the believer dies; and this dying is in truth the continual awakening of faith. When God smites, both sin and grace bestir themselves. The flesh murmurs and the spirit praises, and there ensues in the arena of a man's soul that spiritual strife between the flesh and the spirit described by the apostle when he wrote, "I find then a law, that, when I would do good, evil is present with me. For I delight in the law of God after the inward man: but I see another law in my members, warring against the law of my mind, and bringing me into captivity of the law of sin which is in my members." It is especially in the crucible of affliction that the clash between the flesh and the spirit is sharp, that the consciousness "that it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me" becomes keen, that the breach between the ego that says "It is no more I" and sin is widened, that the works of the body of this death are laid off and the members upon the earth crucified. It is in this crucible of affliction, that the believer is, as was said, finally freed, in the hour of death (sickness and death are afflictions) from the body of this death and from the entire earthy. There is, indeed, such a thing as being purged, refined, in and through the fire of affliction.

But afflictions (of whatever nature) in conjunction with the command and with the proper light shed upon them through the preaching of the word, also effects a separation in the church at large. When tribulations or persecutions arise because of the word, they who are not of the world, they who are not of Christ are offended; but His people continue to bring forth fruit in their season. Then the former, bent on saving their souls and esteeming the pleasures of Egypt greater riches than the reproach of Christ, lock arms with the world; but the latter have respect unto the recompense of the reward. So the clash between the flesh and the spirit in the church becomes sharp, and the ranks of the army of God in this world thin out.

When God smites more directly through the agency of His great plagues, as John on Patmos sees Him doing in his vision, the wicked open their mouth against Heaven; but the faithful say, "Come Lord Jesus, come quickly!" But the affliction, productive of the greatest benefit to the individual Christian and to the church, is that consisting in what is called physical death. Through death, the entire earthy is pressed off and away from him, every tie that binds to the earthy is severed, and the whole house of this his earthy tabernacle is broken down.

Why (and we inquire now after the ultimate reason) does God try His people and will that they spend their days in this terrible crucible of affliction? That their faith may have approvedness at the appearing of Jesus Christ. And this approvedness their faith will have. For the whole church, the true church, will then have endured the trial and proven itself true and genuine. It will then have been separated from all its ores. Thus the process of refining will then have been completed. Then the church will also be appraised as true and genuine before the whole world, be robed in heavenly beauty and be made to sit with Christ in His throne, that, as so honored and glorified it may everlastingly cry out the praises of Him by Whose power it was kept through faith unto salvation. How the approvedness of faith, this tried faith, the faith found genuine, will be unto praise, glory and honor of the God and Father of our Lord Jesus Christ! Satan, pointing his finger at Job, said to God, "Job serves God for (material) gain." But at His appearing, Satan will stand speechless. For though robbed of this gain and killed all the day long, the faithful stand in this day. And their victory is their faith, and their strength is their God. He saved them not despite but through the cruel opposition of darkness.

How necessary that the people of God spend their days in this crucible of affliction! As mixed with its ores, the church could not possibly appear with Christ in glory. If it were to stand there at His appearing with a faith untried, the devil would think he had reason to repeat his slander.

How evident, finally, that there is every reason for the church to glory on account of tribulation. G.M.O.

The Doctrine of Sovereign Grace in History

*Address Delivered on our last Field day.

We are Protestant Reformed. This is the name that we as churches appropriated at the time of our coming into being as a denomination.. The reason for the adoption of this name, and what it expresses, is, I take it, known to us all. The adjective *protestant* came into use as a name in the sixteenth century, during the time of the Reformation and was given to all those who had broken with that hierarchy that centered in the person of the bishop of Rome and thus had freed themselves from the bondage of Roman Catholic corruption and priestcraft. The second adjective Reformed brings us forward as a people who agree in doctrine with that wing of the Protestant Reformation led by John Calvin. Thus we are Calvinists.

Now the heart of that doctrine, championed by Calvin is that God is God and that His grace therefore is sovereign. It is not my purpose, however, to delineate here and now on this truth, but rather to investigate how this truth has fared in history and in what esteem it has been held by the Christian church from the age of the apostles to the present time. This purpose has a reason back of it. As a denomination we are comparatively small. We number but twenty-one churches. And, our growth as yet is not by leaps and bounds. This circumstance is responsible for the raising of the question among us whether we as a denomination of churches have a future, whether we will be likely to continue to exist as Protestant Reformed churches. It is with a view to providing this question with an answer, that we institute the aforesaid inquiry.

In the first four hundred years of our Christian era, the minds of theologians were little engaged with such vital matters as sin and grace, election and reprobation. The question whether grace is sovereign was not raised. Theologians in general were addicted to the view that natural man, though sinful and corrupt, is nevertheless capable of performing works that have real spiritual value in the sight of God. Natural man, so it was maintained, is sick nigh unto death. He is thus not dead in trespasses and sin. He can will to choose and to do the good and to accept the proffered salvation. It was held that man is saved by grace and by his own effort, that his salvation springs from two principles, that of grace and that of free will.

These views, it is true, were not thought into and formulated in those first four hundred years. Yet they were held to and formed the bases of the superstructure of the average evangelical sermon.

Then after four hundred years, God raised up Augustine. This church father was the first theologian of note to vigorously maintain in opposition to Pelagianism, that man by nature is spiritually dead in sin, wholly incapable of doing any good except he be regenerated by the Spirit of God. The question, how is man saved, drew from Augustine the reply, Only through grace. Augustine was thus the first church father who taught that grace was sovereign and that it is the sole principle from which salvation springs, that this grace is given exclusively to the elect, and that election is thus sovereign.

This Augustinian doctrine of sovereign grace was held to be the acceptable one by a sufficient number of divines in the church to make possible its triumph and the condemnation of Pelagianism on the church synods. By the year 430 this heresy was externally vanquished. It never formed an ecclesiastical sect but simply a theological school.

Thus the Pelagian system had been vanquished and rejected and condemned by the church. However, the triumph of the system of thought of Augustine was more apparent than real. Many recoiled from Augustine's doctrines of the bondage of man and the absolute election of grace. Opposition to the doctrine of predestination, as taught by Augustine, arose in Gaul, and in various other places of the realm. What was desired was a middle ground. What was desired was found, and the new find bears the name of semi-Pelagianism, the progress of which for a time was arrested by the trimuph of a modified Augustinianism, on the council Orange, A. D., 529.

The leading idea of Semi-Pelagianism is that divine grace and human will jointly accomplish the work of salvation. It rejects the Pelagian doctrine of the soundness of man and the conception of grace as a mere external help, but rejects also the Augustinian doctrine of the total corruption of human nature and the sovereignty and irresistibleness of grace. It maintains a predestination to salvation conditioned by foreknowledge of faith.

It was these ideas that were rejected and condemned on the synod last named. This synod decided the following:

1. The sin of Adam has not injured the body only, but also the soul of man.
2. The sin of Adam has brought sin and death upon all mankind.
3. Grace is not merely bestowed when we pray for it, but grace itself causes us to pray for it.
4. Even the beginning of faith, the disposition to believe, is effected by grace.
5. All good thoughts and works are God's gift.
6. Even the regenerate and the saints need continually God's help.
7. What God loves in us is not our own merit but God's gift.
8. The free will weakened by Adam, can only be restored by baptism.
9. All good that we possess is God's gift, and therefore no one should boast.
10. Unmerited grace proceeds meritorious works.

11. Even had man not fallen, he would have needed divine grace for salvation.

12. When man sins, he does his own will, when he does good he executes the will of God, yet voluntarily.

These propositions, though they contain no untruth, are nevertheless not above reproach not for what they assert but rather for what they fail to assert. Not a word is said directly respecting the Augustinian doctrine of sovereign grace and absolute predestination.

But consider the following propositions, framed by this synod:

1. Through the fall free will has been so weakened, that without prevenient grace no one can love God, believe on Him, or do good for God's sake, as he ought (implying that he may do good in a measure).

2. Through the grace of God all may ("all may" implies that man may *if he chooses. G.M.O.*) by the co-operation of God, perform what is necessary to their soul's salvation.

3. It is by no means our faith, that any have been predestinated by God to sin, but rather: if there are people who believe so vile a thing, we condemn them with utter abhorrance. G.M.O.

(To be continued)

LET DOWN YOUR NET

"Launch out into the deep, and let down your net!"
Said the Master a long time ago,
As He sat within the ship on Lake Genneseret.
In the days of His mission below.
Then Simon answered, saying: "Lord, all the night
We have labored, and toiled, but in vain!
Yet, as Thou hast bidden, I will let down the net."
So he cast it, and tried once again.

With wonder and amazement Simon beheld,
As he cried to the men on the shore,
That a multitude of fish were enclosed in his net—
More than ever were taken before.
He trusted in the Master—willing to do
Whatever the bidding might be;
And, behold! his net was full—so full that it break
With the weight of the fish from the sea.

Oh, never then despair, tho' all efforts fail,
And the work of thy life seem in vain;
Tho' you labor hard and long on the rough, angry sea.
Never fear! Cast the net in again.
There's fish within the sea that still may be caught
And the Master will surely reward
Those who faithful are to do the work of His love—
Cast thy net, then, and trust in the Lord.

De Zachtmoedigen Zalig

Toen Jezus nog niet op aarde was, doch met heerlijkheid bekleed in den hemel woonde, heeft Hij toch tot ons gesproken door den Geest der profetie. En een dier woorden beluisteren wij, door den mond van Jesaja, toen hij zeide en dan als het mondstuk van Jezus: "De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, omdat de Heere mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen." Dat was profetie and die profetie is ook letterlijk vervuld. En niemand kan die blijde boodschap beter brengen aan zachtmoedigen dan Jezus Zelf en Hij heeft het ook gedaan. Hij is de centrale Prediker. En toen Hij op aarde rondwandelde heeft Hij in verband hiermede gezegd: "Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen." Een predikatie van den Zachtmoedige tot zachtmoedigen over de zachtmoedigheid.

En, let er op, dat Jezus die deugd der zachtmoedigheid ook verbond aan een andere deugd, de deugd, namelijk, van nederigheid.

Ditzelfde verband is er ook in de woorden van onzen tekst. De zachtmoedigen zijn zalig. Het is de derde zaligspreking en zij rust op de eerste en tweede en dat is heel duidelijk. Ze komt er uit voort en rust erop.

Dat zit zoo: Als de discipelen van Jezus hun armoede van geest zien en beweenen, dan worden ze als vanzelf teeder en mild en gedwee gestemd. Dat kan niet anders. Ze hebben geleerd, dat inplaats van rijk in God te zijn, ze doodarm zijn aan God en dat stemde tot droefheid. En die droefheid is een droefheid tot God. Ze draagt Gods goedkeuring weg. Ze weenen en treuren omdat ze zoo vuil en zondig en arm zijn. En nu kan het niet anders, als een mensch ziet hoe dat hij dagelijks tegen God zondigt, dan vliegt hij niet zoo spoedig in het vuur als men tegen hem overtreedt. Neen, maar dan kan hij het best staan als hij lijden moet vanwege anderer overtreden tegen hem. Een vroom mensch is niet spoedig op de teenen getrapt. Want vroomheid is zachtmoedigheid. Als we de groote schuld zien, die we bij God gemaakt hebben, dan moeten we de schuld van onzen naaste tegen ons niet hoog uit. Tegen over de groote bergen van schuld die we bij God ophoopten, zijn de zonden die men tegen ons bedrijft slechts molshoopen. Dat is het verband. De derde zaligspreking volgt uit de andere twee die voorafgingen.

En nog eens weer willen we erop wijzen, dat we het hier te doen hebben met een beschrijving van hemelburgers. Jezus ziet het hoe Zijn discipelen de wet van het Koninkrijk in zich omdragen. Het is de wil des Heeren die hen zachtmoedig maakt. En dan zoo, dat het Jezus, de zachtmoedige Jezus is, die Zelf door Geest en Woord in hen woont en hen zachtmoedig doet zijn. Hij is het die de wet Gods vervulde en dat leven, dat schoone lief-

deleven van Jezus woont nu ook in alle burgers van het Koninkrijk der hemelen.

Nu moeten we ons direct in het begin wel wachten om klatergoud voor zuiver goud aan te zien. Dat woord zachtmoedigheid en de deugd die er door aangeduid wordt vinden we ook gebruikt en geëigend door de wereld die in het booze ligt. Ge hebt het meerdere malen gehoord, geheel in het natuurlijke: Die man of die vrouw is toch zulk een goedig, zachtmoedig mensch. Nu moet het toch wel duidelijk zijn voor ons allen, dat die wereldsche, natuurlijke zachtmoedigheid niets uit te staan heeft met de zachtmoedigheid, waarvan Jezus hier spreekt. Dat springt terstond in het oog, als we erop letten, dat de Heere Jezus van de Bijbelsche zachtmoedigen zegt, dat ze het aardrijk zullen beërven. En we weten het uit de Schrift in duizend plaatsen, dat de natuurlijk zachtmoedige menschen ten verderve gaan, indien ze niet wederomgeboren worden. Er zijn duizende van die natuurlijke zachtmoedige menschen geweest die geleefd hebben zonder God en daarom zonder hoop in de wereld en zij zijn zonder God in de eeuwigheid aangeland en verkeeren nu nog zonder hoop in de eeuwige wanhoop.

Het is dan ook de ware zachtmoedigheid niet. Wat onder die naam onder de menschen bestaat is haar namaak. Ze is een soort van zoetsappigheid. Met zulke menschen kan men sullen zooveel men wil; het zijn van die Jorissen-goedbloed. Loopen ze u in den weg, dan kunt ge ze gerust een trap geven; ze durven u toch niets terugdoen. Ze lijden dan ook ontzettend veel. Een ieder neemt een loopje met hen. Van alle zijden wordt dat soort menschen bespot en uitgelachen, ze worden bestolen en voor den gek gehouden, want de wereld zelf heeft een walging van dat soort menschen. Ze schijnen dan ook alle fierheid en mannelijkheid uitgeschud te hebben.

Nu is dat echter de naam van zachtmoedigheid niet waard. Het is eigenlijk lafheid en bangigheid en ook gemakzucht. Men mankeert het aan ruggeraat, men is bang om zijn recht te eischen en men deinst terug voor den grooten arbeid om zichzelf als persoon en als mensch onder de menschen te handhaven. Zoo was Jezus zeker niet. Hij kon ook toornen en als Hij zegt: Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, dan bedoelt dit ganschelijk niet, dat Hij niet een toonbeeld was van fierheid en mannelijkheid en groote kracht. Hij kon soms bliksemen en donkeren van toorn. Eenmaal nam Hij zelfs een zweep en striemde er op los. Neen, wat in de wereld zachtmoedigheid geheeten wordt is slechts misselijke namaak van wat op de school bij Jezus geleerd wordt. En in den grond is het zelfzucht.

Neen, de deugd der zachtmoedigheid wordt bij den natuurlijken mensch niet gevonden. Het behoort bij de zachtmoedige wijsheid die van boven komt. Het is geen bloem die uit de aarde opbloeit, doch een plante uit den hemel. De natuurlijke mensch is juist het tegenovergestelde; en ook wij zijn van nature niet anders. Het tegenover gesteld van zachtmoedigheid is de hardigheid des natuurlijken menschen. Daar is een zeer nauw verband tusschen zachtmoedigheid en nederigheid; en, aan de andere zij is er een nauw verband tusschen hardvochtigheid en hoogmoed. En hoogmoedig is de mensch zooals hij door de zonde misvormd is geworden. In die hoogmoed keert hij zich in zijn onzinnigheid tot den God des hemels en der aarde en tracht zich tegenover Hem te handhaven. Dan spreekt hij harde woorden tegen God. Zie Judas 15. Daar dondert Henoch tegenover de goddeloozen en kondigt Gods oordeel over de harde woorden die de goddelooze zondaren tegen God gesproken hebben. En zooals ze tegen God zijn zoo zijn ze ook tegenover den naaste. En dat we hierin juist zien kan bewezen uit Spreuken 16:19. Daar lezen we: "Het is beter nederig van geest te zijn met de zachtmoedigen, dan roof te deelen met de hoovaardigen." Daar kunt ge het zelf zien hoe dat de Geest Gods zachtmoedigheid verbindt aan een nederigen geest en haar tegenstelling hoovaardigheid noemt.

Het is dan ook een gave der genade. En de herkomst is de Heere uit den hemel. Bij uitstek is Jezus de Zachtmoedige. Het is de deugd, waardoor men onnoemlijk veel kan lijden om Godswil en om Zijn Koninkrijks wil. Daar hebt ge het in één woord. Het is het gegeven goed waardoor men om der gerechtigheid wil en om Jezus' wil als een schaap naar den brandstapel gaat. Het is de kracht die God ons geeft om gesmaad te worden als we der waarheid getuigenis geven. Het is de groote kracht om een trap te verdragen die, als 't ware, op Christus gemunt is. Doch dezelfde zachtmoedige man die wel lijden wil als het om het Koninkrijk van Christus gaat, weet van geen wijken tegenover de wereld, doch dan laat hij zijn stem nooit snoeren. Dan strijdt hij met het zwaard des Geestes als een leeuw en komt op voor het recht van Zijn God. Ze verzetten zich tegenover het rijk der duisternis in dier mate, dat men hen uitscheldt voor stijfhoofden en betweters. Doch alleen de dood kan die stemme die voor God's eer opkomt in bloed of in vuur smoren.

Nu is Jezus de Zachtmoedige bij uitstek. Niemand kan zelfs vergeleken worden bij Hem. Hij had groote, Goddelijke kracht om gesmaad en gehoond, om bespot en bespogen te worden om Gods wil. En om des Koninkrijks wil. Om den wille van God gaat Hij in den eeuwigen dood. En dat nam de groote kracht der zachtmoedigheid. Als Hij gescholden werd, schold Hij niet weder; als Hij leed, dreigde Hij niet, doch gaf het over in de handen van Hem die rechtvaardiglijk oordeelt. Toen God het eischte ter oorzake van onzen zonden, heeft Hij zich vernederd in die zachtmoedigheid tot het lijden her hel toe en het hoofd buigende gaf Hij zelfs den geest.

Doch diezelfde, zachtmoedige Jezus openbaart die deugd ook hierin, dat tegenover het koninkrijk van Satan Hij Zich gedraagt als een roemrijke en fiere Held. Hij grijpt dien draak overal en altijd moedig in de borst en verplettert hem met het zwaard van het Woord Gods. Ge-

denkt slechts aan Zijn toornen tegen de Farizeërs en Schriftgeleerden. Als Hij tegenover het gif der zonde staat weet Hij van geen wijken. Doch dezelfde zachtmoedigheid komt hierin uit, dat als Hij moet lijden om der waarheid wil, dat Hij dan Zijn heilig gelaat geeft onder het speeksel der goddeloozen. En als Hij gekruisigd wordt, dan worstelt Hij niet tegen. Het is om den hoeksteen te leggen van het Koninklijke Huis van God en dan is Hij stil als een lammetje. Dat is de zachtmoedige Jezus.

En nu worden wij verwaardigd om die deugd van zachtmoedigheid ook te beoefenen, achter Jezus aan.

Allereerst, in verband met ons persoonlijk leven des harten. Jezus komt met Zijn Geest en Woord en door wederbarende genade maakt Hij ons hart zacht en week en gedwee. Door dat Woord gaat Jezus te keer tegen de natuurlijke hardigheid die Hij daar vindt in ons hart. Die hardigheid maakt Hij principieel onschadelijk en dan plant Hj zachtmoedige wijsheid er voor in de plaats. Dan stappen we van den troon der hoogmoed af en werpen ons voor God en Jezus op die knieën en roepen het uit: O! God, wees mij zondaar genadig! Dus de lijn loopt zoo: Eerst laat God onze schreiende armoede zien; dan kan het niet anders, dan gaan we treuren en roepen om genade en daarin zijn we dan zachtmoedig in ons persoonlijke harteleven voor God.

Daaruit volgt, dat we niet er op uit zijn om de mooiste en de grootste plaats in de gemeente te hebben. Die zucht is goddeloos en te veroordeelen. Toon mij een zeer vroom mensch en ik zal u toonen, dat zijn groote vroomheid daarin bestaat, dat hij gewillig is om allen in de kerk te dienen; dat hij het kleinste plaatsje in Gods huis nog te goed voor zich acht. Dan strijdt hij niet in de eerste plaats voor zijn eigen eer en voor de wereldsche dingen: geld en goed en naam en positie. Doch dan strijd hij in de gemeente voor de eere van Zijn God en de Christus Gods. Als hij geslagen wordt dan slaat hij niet weder. En dat laat hij niet, omdat hij bang is of gemakzuchtig, doch dat laat hij omdat hij geleerd wordt door Jezus om zijn naaste te beminnen. De wet des Heeren die door de liefde vervuld wordt woont nu in zijn binnenste hart en door die liefde wreekt hij zich niet, doch geeft den toorn plaats.

Vervolgens openbaart hij zich niet anders in de wereld. Zijn vijand zegent hij en hij vervloekt hem niet. Als men hem om eten verzoekt, dan houdt hij zijn hand niet terug, ook dan niet als men hem persoonlijk haat en doet lijden. Dan heeft hij hartelijk medelijden met dezulken en bidt voor hen. Als Gods voorzienigheid het zoo leidt, dat hij bloed en leven moet laten voor het getuigenis Gods, dan gaat hij nog zingend naar den brandstapel, want hij wil boven alles Gode welgevalig zijn. Doch zie dienzelfden man staan temidden van de goddeloozen die met zijn God spotten. Dan openbaart hij zich van de partij des levenden Gods en verkondigt wee en eeuwigen dood voor degenen die zich niet willen bekeeren van hunnen boozen weg. Dan strijd hij den strijd des geloofs tegenover een leugenachtige wereld, ook dan wanneer hij daarin het kruis van Christus moet dragen.

Het resultaat van die zachtmoedigen wandel is dan meestal, dat hij niet veel van de aarde ontvangt. Hij zet zijn hart dan ook niet op die aarde, want hij weet, dat alle die dingen verbranden zullen, en dat die aarde op zichzelf toch geen blijvend genot geeft. Doch om Gods wil lijdende en voor Zijn zaak wordt hem ook vaak het kleine beetje ontnomen wat hij heeft. En hij verzet zich niet als het moet. Dan wil hij wel schade en ongelijk lijden als het gaat om Gods wil. Vanwege die zachtmoedigheid eischt hij niet gestrengelijk al zijnen arbeid, door goddelooselijk met de vuist te slaan. Neen, hij heeft zijn oog gericht op andere schatten. Hij ziet met het oog des geloofs naar de schatten die blijven, naar de juweelen van het eeuwig trouwverbond in de hemelen. Want hij is een burger van het hemelsche Koninkrijk.

Hunne zaligheid bestaat hierin, dat zij het aardrijk zullen beërven.

Vooral als we het oorspronkelijke woord nazien, hetwelk vertaald werd door "aardrijk", heeft deze belofte een bekende klank. Het woord zou ook vertaald kunnen worden: het land. En dat het een bekende klank heeft ligt hierin, omdat de Heere juist die belofte steeds weer aan Israël gaf, toen ze optrokken uit Egypte naar Kanaan. Letterlijk had de Heere immers hetzelfde beloofd aan Israel. We lezen in Lev. 2:24: "En Ik heb u gezegd: Gij zult hun land erfelijk bezitten, en Ik zal u dat geven opdat gij hetzelve erfelijk bezit, een land vloeiende van melk en honig."

De beërving van Kanaan door Israel is dan ook een type, hetwelk de vervulling vindt in het ontvangen van nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waarin gerechtigheid wonen zal. Israel was type van het zachtmoedige Israel aller eeuwen en het land Kanaan was type van het hemelsche Kanaan, terwijl de overvloeiing van melk en honig ziet op de hemelsche heerlijkheid die onuitsprekelijk zal zijn.

De aarde die nu staat en de hemelen die nu zijn zullen niet eeuwig blijven. De gedaante van de tegenwoordige wereld gaat voorbij en alle elementen zullen brandende versmelten. Daarom zoekt Christen dan ook het goed van den tegenwoordigen tijd en het kostelijke van de tegenwoordige wereld juist niet. Hij hoort de stem van zijn God die hem toeroept: Zoekt de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn. En Jezus zegt: Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden. Daarom zoekt de zachtmoedige de dingen van de wereld niet.

Niet alsof die dingen geen beteekenis voor hem hebben. Want dat hebben ze wel. En ze hebben zelfs onderscheidene beteekenis voor hem. In de eerste plaats is dit aardrijk waarop wij nu wonen een beeld van de nieuwe wereld

die komt en daarom is niets hier op aarde hem onverschillig. Hij bestudeert die geheele wereld en zij is hem zeer interessant. Want alle dingen roepen hem luide toe dat de Heere er Zijn Goddelijke stempel op gezet heeft. En hoewel die wereld in het booze ligt en onder den vloek vanwege de zonde, kan hij in alle dingen een sprake beluisteren van de groote wedergeboorte aller dingen die straks beëindigd en voleind zal worden. Zoo luistert hij, bij voorbeeld, naar het zingen der vogels en het geruisch der stormen; hij luistert aandachtiglijk naar het breken der golven op het natte strand; hij ziet kleurenpracht en hoort orgelende muziek in de duizend stemmen der natuur die Godes is en hij kan zijn God in die alle verheerlijken. En in en door het alles bestudeert hij die dingen en zaken en klanken en kleuren in het licht der Godsopenbaring in het Woord dat heilig is. En wordt ook door en met die kunde en wijsheid, wijs tot zaligheid.

Ook gebruikt hij alle dingen als een middel tot het groote einddoel: het Koninkrijk der hemelen. Als pelgrim heeft hij brood en water noodig en kleeding en onderdak. Doch hij jaagt niet naar groote bezittingen van die wereld. Hij wil zelfs het weinige dat hij van deze wereld heeft alleen gebruiken met het oog op de eeuwigheid. Hij noemt het zaaigraan. En dat terecht.

De belofte is: gij zult het komende aardrijk beërven, doch we moeten niet vergeten, dat die belofte nu reeds gedeeltelijk in vervulling gaat. En dat in meer dan één opzicht. Zelfs de wereld die nu is is van ons. Paulus heeft gezegd: Niemand dan roeme op menschen, want alles is uwe: hetzij Paulus hetzij Apollos hetzij Cefas, hetzij de wereld hetzij leven hetzij dood, hetzij tegenwoordige hetzij toekomende dingen, zij zijn alle uwe; doch gij zijt van Christus en Christus is Gods. Dus de tegenwoordige wereld is nu al van ons, omdat alles van Christus is en Hij van God. Zoo loopt de lijn. Al is het ook, dat we niet alles in ons persoonlijk bezit hebben; en al is het ook, dat we daar ook niet naar jagen, toch is alles van ons want het is van onzen God en wij kunnen ons daarom nu al verlustigen in de werken Zijner handen. We bezitten alle dingen nu al en we hebben het om God er in te zien, om door die dingen hooger op te mogen klimmen tot den Heere heen en ten slotte we hebben deze wereld om Hem er mee te dienen.

Doch dat is nog het hoogste niet. Wij zullen het aardrijk beërven. En dat is een ander een hemelsch aardrijk. En het beeld is ons geschilderd in het Woord Gods. Doch omdat wij nog tijdelijk zijn en ons toekomstig aardrijk eeuwig is, daarom is dat beeld nog vaag voor ons oog. Doch door den Geest van Christus wordt het nu al aan onze zielen toegepast en kunnen wij nu al haken naar die aarde en hemel waarin gerechtigheid wonen zal.

En straks komt de inbezitneming.

Doch dit zal voorafgegaan worden door een vreeselijke catastrophe. De aarde die nu is en de hemelen die nu uitgebreid worden boven ons zullen met een machtig geluid voorbijgaan en brandende versmelten. En allen die gerust hebben in deze wereld die nu is, zullen met die wereld eeuwiglijk vergaan. De goddelooze menschen worden ten vure bewaard tot op dien dag, zegt Petrus. Deze aarde is niet rein in Gods oog en ook de hemelen die nu zijn kunnen niet voor Hem bestaan, en daarom moeten ze plaats maken voor wat beters. Daar komt nog bij, dat er in deze wereld een scheiding is tusschen het aardsche en het hemelsche en dat mag zoo niet blijven. De mensch is ietwat lager gemaakt dan de engelen, doch niet voor lang zal dat bestaan. De mensch Gods is verordineerd om met Christus te heerschen eeuwiglijk over een andere wereld. En dan zal de aarde niet meer aardsch, doch hemelsch zijn. En dan zal de hemel meer gescheiden van de aarde zijn, doch we zien in de profetie Gods, dat de tabernakel Gods uit den hemel zal nederdalen en op aarde rusten en dan zal God met Zijn volk zijn.

En in die eindelijke wedergeboorte aller dingen is Jezus de eerstelling van degenen die ontslapen zijn. Hij beërft het Koninkrijk in centralen zin. En Hij ontvangt het omdat Hij het verdiend heeft. Hij werd, in Zijn zachtmoedigheid strijdende voor de zaak en het Koninkrijk Gods, van deze wereld verbannen. Men gunde hem zelfs niet genoeg grond om er op te staan, doch hing Hem op tusschen hemel en aarde aan het gevloekte hout. En omdat Hij Zich zoo diep vernederde heeft God Hem een naam gegeven die boven allen naam is. Hij is de eerste der broederen.

Doch Hij is onze testament-maker. En de dood van den Testament-maker er tusschen gekomen zijnde hebben wij een heerlijke erfenis ontvangen. Wij beërven nu die nieuwe aarde en hemel om Jezus' wil.

Let wel, het is niet het eigendom van ons door verdienste. Het is onverdiende zaligheid. Het heeft Jezus al den gruwelijken arbeid Zijner ziel gekost om u en mij dat aardrijk te geven.

Het is ons tot een erfdeel geschonken door onzen God op grond van de verdienste des Kruises.

En nu is de dienaar niet meerder dan zijn Heer. Jezus moest door en langs een diepen weg van lijden en kruisdood tot dat aardrijk komen en niet anders is het met ons. Lijden en sterven zooals Jezus kunnen we niet. Doch we mogen wel het lijden van Christus nalijden. En zoo mogen wel de lidteekenen van het lijden van Christus in onzen lijdensweg vertoonen. Door te wandelen in zachtmoedigheid en in dien wandel te lijden. Slaat men ons dan ook de aarde, als 't ware, uit de handen: geen nood! Wij erven Koninkrijken. Door Jezus die ons heeft liefgehad.

En de aarde die komt, de verhemelsching aller dingen, past bij den mensch Gods. Hij hongert en hij dorst naar

het tijdstip wanneer hij zijn erfenis zal ontvangen. De Geest van Jezus, die nu zit aan de rechterhand Gods, geeft hem dien honger in het hart. Die geest doet hem verstaan, dat deze wereld een beeld is van de toekomende. Die Geest opent zijn oog voor Gods Woord waar die nieuwe wereld in de schoonste kleuren geschilderd wordt; en die Geest doet hem bidden: Kom, Heere Jezus, Kom haastelijk.

Daarom is de zachtmoedige dan ook zalig.

Hij is zalig nu in het omhelzen van de belofte die vast is.

De omhelzing van de beloften Gods is zijn leven op aarde. Daarom is zijn Bijbel hem zoo dierbaar. Die Bijbel is geheel en al er op aangelegd om ons de beloofde zaligheid te beschrijven. Alles in dien Bijbel richt zich op de eeuwige dingen. Uit verschillende oogpunten, 't is waar, doch het een en het al is in dien Bijbel de realiseering van het Trouwverbond van God, hetwelk Hij Zich gedacht heeft van eeuwigheid, hetwelk in de historie verwerkelijkt wordt door het Kruis van Christus, hetwelk in de harten van Zijn volk opgericht wordt door het geloof, en hetwelk tot in der eeuwigheid prijken zal in oneindigen luister als de nieuwe wereld komt. Daarom is de zachtmoedige zalig nu al in het aanschouwen van het Paleis Gods in den Bijbel.

Hij is zalig ook in het staren in de toekomst. Het is God die het beloofde en omdat God niet liegen kan is het een eeuwige realiteit voor den Christen en kan hij met een verzekerd hart zingen: Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt! In gezonden zin hongert de Christen naar den hemel en is hij zoo verlangend naar het Huis van Zijn vader, dat het vaak een heimwee naar den hemel genoemd werd. In gezonden zin, want hij hongert naar dat nieuwe aardrijk, omdat God daar het een en het al zal zijn. God alles en in allen. En in dat staren in de toekomst met het verlangen in de ziel is zaligheid. Wie kan zingen: 't Hijgend hert der jacht ontkomen, schreeuwt niet sterker naar 't genot van de frissche waterstroomen, dan mijn ziel verlangt naar God — zonder te genieten van dit zielverheffend zingen, waar het kind Gods zijn heimwee uitschreit tot God dien hij mint boven alles? Ook in het verlangen is het kind van God zalig.

Doch de volle zaligheid wacht nog. Die komt eerst, wanneer de voleinding en de vernieuwing van alle dingen komt. En dan zullen we in den volsten zin zalig zijn. Aanliggende aan de beken van Gods wellusten, zullen al de gekochten tot overloopens toe vol zijn, want ze zullen wonen in een land, waarin enkel gerechtigheid gekend wordt.

Op Uwe zaligheid wachten wij, O Heere! Amen.

G. Vos.

Doon, Ia.

NOTICE!

The annual meeting of the R.F.P.A. will be held Wednesday evening, Sept. 16, at 7:45 P.M. at the Fuller Ave. Prot. Ref. Church. Rev. M. Gritters will be asked to give a short speech.

Two new board members will be chosen, from the following nomination: S. De Vries, W. Koster, B. Woudenberg, and A. Wychers.

The agents will be present at 7:15 o'clock to receive membership or subscription fees. The Board.

ANNOUNCEMENT

The Curatorium of the Theological school of the Protestant Reformed Churches announces that the opening date of school is September 15, at 8 o'clock A.M. All the students are requested to be present. At that time the school-work will be assigned, and the class-schedule given.

George C. Lubbers, Secr.

NOTICE TO CURATORIUM MEMBERS

The Curatorium has appointed the following curatorium-members to visit school the first semester of the school-year:

September—Kalamazoo and Fuller Ave.
October—Hope and Creston.
November—Byron Center and Holland.
December—Hudsonville and Roosevelt Park.
January—Kalamazoo and Fuller Ave.

George C. Lubbers, Secr.

IN MEMORIAM

Kalm en rustig stierf in haar Heiland, onze geliefde moeder en groot-moeder,

MRS. CHARLIE AARDEMA (geb. Jansma)

Zaterdag morgen, den 8sten Augustus, 1936, in den ouderdom van 70 jaren, 9 maanden en 8 dagen.

Ofschoon onze harten bedroefd zijn, kunnen we ons toch verblijden in onzen God, wetende dat Hij alles wel doet, en geloovende dat zij nu verkeert in 's Vaders huis met zijn vele woningen.

De familie,
Mr. en Mrs. Nonie Aardema
Mr. en Mrs. Nick Aardema
Mr. en Mrs. John Aardema
Mr. en Mrs. Onie Aardema
Mr. en Mrs. Datus Sallie
Mr. en Mrs. Simon Aardema
Mr. en Mrs. Charlie Aardema, Jr.
Mr. en Mrs. Michael Vos

Uit Eigen Kring en Daar Buiten

Wie heeft nu tegenwoordig geen vacantie. Men gaat van Oost naar West, van Zuid naar Noord, om toch een oogenblik te ontkomen aan de drukte en moeite van het leven, en om in dien mogelijk gesterkt naar lichaam en ziel tot den werkkring terug te keeren, waarin men naar Gods eigen bestel is geplaatst. De lezers van de "Vaandeldrager" hebben zeker de wenkbrouwen als eens gefronst, en vonden het alles behalve mooi dat de drager van nieuws een paar weken vertoefde ergens elders, om weer een beetje op 't verhaal te komen. De "board" nam van deze gelegenheid gebruik om indien mogelijk eens uit te vinden of al de lezers van ons blad wel waarlijk lezen. We kwamen tot de conclusie dat dit nu juist niet het geval is. Ge vraagt misschien, maar hoe zit dat nu eigenlijk? Ja, dat zit zoo geachte lezers: er zijn een aantal die niet betalen voor hetgeen men ontvangt. Ge zijt het eens met me niet waar dat in de gewone omloop der dingen is 't altijd zoo: datgene wat gewaardeerd wordt prijst men naar waarde, en indien er onkosten aan zijn verbonden houdt men deze niet in. Zij die dan ook van 3 tot 8 jaar ten achteren zijn met betalen voor de "Vaandeldrager" kijken misschien wel eventjes in dit blad, doch lezen het niet. Een mensch die eenig waarde-gevoel bezit handelt zoo niet. 't Is waar, door omstandigheden kan een mensch soms niet doen wat hij gaarne wilde doen. Een die beslist niet betalen kan is nog vrij, en krijgt de S. B. gratis; doch dit moet dan ook naar waarheid zoo zijn. Hoe staat het echter met dezulken die bericht ontvingen dat ze verzuimden om te betalen, en met geen enkel woord de "Board" hier iets van laten weten? We verstaan als "board" zeer goed dat hij die niet betalen wil hier vrij van kan. De wet zegt dat alle bladen moeten worden gezonden met vooruitbetaling. De schuld blijft echter, en men staat bij de S. B. in het zwarte boek.

We waren dan ook blijde dat sommigen van zich lieten hooren, en we waardeeren ten zeerste de gelden die worden ingezonden. De "board" zou in dit verband er nog wel eens op willen wijzen dat het uitgeven van de S. B. geen winstgevende zaak is. Er is niemand die ook maar één penning ontvangt, noch de schrijvers, noch de board, en ook de "collecters" doen al hun loopen voor niemandal. Er werden ook eenige fouten gemaakt met het uitzenden der kaarten van achterstallige schuld, en we vragen verontschuldiging. Er werd ook besloten op de laatstgehouding board-vergadering om in de toekomst de prijs van ons blad te verlagen. Lezers zullen, indien dit plan wordt verwezenlijkt, $2 moeten betalen en leden de som van $4. Ons blad moest dan ook in ieder Prot. Geref. huisgezin worden gelezen, en moest in een goed Chr. Gereformeerd gezin niet worden gemist. Ik wil beweren dat een mensch die in hart en nieren goed Prot. Geref. is, kan het zonder de "Vaandeldrager" niet doen.

Ge hebt zeker al notitie genomen dat het boek van "Onze Kerkgeschiedenis" is verschenen, geschreven door Ds. H. Hoeksema in de taal des lands, op levendige wijze, zooals hem dit eigen is. Dit is gezonde kost, en de dingen worden juist zoo gezegd zoo als ze voorgevallen zijn, toen onze naam nog Chr. Geref. was. De inhoud van dit boek moest dan ook door een ieder gelezen en herlezen worden, opdat een ieder mag verstaan hoe wij een Prot. Geref. volk zijn geworden, en dat niet wij, maar zij die ons hebben uitgeworpen, 't spoor bijster zijn, want men heeft God, die waarlijk God is, verloren, en de levens-werkelijkheid wordt moedwillig voorbijgezien, en de rechte lijnen van Gods Woord worden scheef getrokken, Gods genade wordt klein geacht, en de braafheid van den mensch geprezen.

Ge weet zeker wel dat student, of liever kandidaat Schipper de beroepen heeft van Grand Haven, Hope en Los Angeles. Als dit briefje bij onze lezers verschijnt zal 't zeker al wel beslist zijn. Het is dan ook onze wensch en bede dat deze 3 gemeenten spoedig de man ontvangen, een ieder op de plaats die hem van den Heere zal worden aangewezen. Grand Haven zorge er voor dat ze niet een haven der rust wordt, want Gods Kerk is een strijdende kerk hier op aarde. Hope heeft gegronde hoop spoedig een leeraar te ontvangen die voor hen in en uit gaat, om er op te wijzen dat het geloof ook voor henlieden is een vaste hoop der dingen die men niet ziet. We vertrouwen ook dat Los Angeles verlost mag blijven van voetangels en klemmen, en niet los in die al te losse goddelooze stad mag leven, en wanneer ze als gemeente spoedig de man mag ontvangen om den herderstaf onder hen op te nemen, dat ze tezamen aanéengesnoerd mogen zijn in de liefde. 't Is mooi dat de drie jonge mannen die als kandidaat gesteld werden in het jong verleden, dat er voor hen allen een arbeidsveld is.

't Schijnt met de beroepen die worden uitgebracht om een eigen Zendelingleeraar te hebben niet goed te vlotten. Hier is anders wel behoefte aan, en betrekkelijk nog al een aardig groot veld ook. Misschien weten sommige lezers niet wat voor werk zoo'n Zendeling nu eigenlijk wel moet doen. Zoo'n man moet werken onder de 7000 die voor een mensch-god zich niet buigen, maar met ons belijden dat God alleen de Souvereine is, dat Zijn genade niet wordt geschonken aan brave menschen, dat die genade geen onverdiende gunst is, doch zeker wel is verdiend, maar niet door ons, want wij hebben nog nooit iets verdiend, maar Gods Zoon heeft dit voor ons verdiend, toen Hij uitriep: het is volbracht. En die genade zit niet in de dingen, alhoewel het door alle dingen tot openbaring komt. In rijkdom en armoede, in gezondheid maar ook in krankheid. Daarom is het dan ook onmogelijk dat de goddelooze genade zou ontvangen in dit leven, alwaar dit toch voor hem niet is verdiend. Hij deelt niet in Gods

gunste; die gaat over Zijn volk over degenen die Hem eeren.

De Fuller Ave. Zondagschool deed een goed werk, dat ze de rede, die door Ds. Hoeksema werd uitgesproken, in druk doet verschijnen. Het handelt over den Antichrist. Zoo ik hoorde zijn er 4000 gedrukt, en ze worden gratis verzonden.

Zoo ge misschien wel zult weten, men begint zich in het oude Vaderland aangaande de algemeene genade nader uit te spreken. Dr. H. H. Kuyper ziet het met leede oogen aan dat hier weer aan wordt getornd. Hij verwijt de jongeren dat die het nu meenen te weten. Men begint in dezer voege te redeneeren: Dr. A. Kuyper heeft algemeene genade geleerd. Zijne leerlingen hebben dit hem nagezegd, omdat hij het zeide, en nu moeten allen het zeggen die aan de voeten van deze Gamaliels hebben gezeten. Dit is echter geen geleerde taal. Wij luisteren dan òok liever naar de Schrift. De Schrift is niet duister aangaande deze dingen. De lezers weten dat de S. B. zijn lezers er meer dan eens op heeft gewezen: dat de Schrift zich zelven ook in deze dingen verklaard. We zouden de Synode der Gereformeerde kerken er wel even op willen wijzen, doe niet zooals men hier te lande heeft gedaan.

Ze hebben hier gezegd: de broeders zijn goed Gereformeerd, maar ze gelooven niet in algemeene genade, en daarom behooren ze bij ons niet thuis. Leuk he? Ik moet mijn briefje echter eindigen, want het heeft al meer dan duizend woorden, en dat mag niet. S. D. V.

SUNSHINE AND RAIN

Had we only sunshine all the year around,
Without the blessing of refreshing rain,
Would we scatter seed upon the fallow ground
And hope to gather flowers, fruit and grain?

Had we not a sorrow or a cross to bear
For Him who bore the burden of our sin
Would we know the sweetness of His love and care,
Or even strive eternal joy to win?

Can we prize the sunshine and deplore the rain,
Repining when the days are dark and drear?
Can we hope for pleasure, yet deny the pain,
Or share the joy of life without the tea?

Sunshine and rain, refreshing, reviving rain,
Light of faith and love,
Showers from above;
Sunshine and rain to nourish the growing grain,
Send us, Lord, the sunshine and the rain!

FOLLOW ON

"Follow Me!" rings out to the world today
In a clear, commanding tone;
For the Lord our King, and the cause we love
There is work that must be done.
He is passing by, and He calls again
As He called in days of old;
O arise and go! He will lead the way,
And your mission will unfold.

Tho' it be to fields that are far away
He should call you to repair,
Falter not, but go! Let His will be thine,
Ready be the cross to bear.
Let your faith increase as the days go by,
Tho' you walk thro' valleys dim;
Jesus goes before you to guard and guide,
Follow on and trust in Him.

There's a task for you, and a work for me
That no other hands can do;
Shall we prove to Him who has called us forth
Idle servants and untrue?
His command is giv'n—we have heard the call,
And our labor shall not cease
Till with victory we are crowned at last
By the conq'ring Prince of Peace.

THE DAY OF GLORY

When my labors here on earth are o'er,
And I reach my home on that eternal shore,
With my savior there forever more,
O what a day of glory that will be!

No more sorrow there, no pain, no tears,
No more anxious longing, no more haunting fears,
No more waiting thro' the lonely years—
O what a day of glory that will be!

When the beauty of eternal skies
Breaks in all its splendor on my op'ning eyes,
When the countless dead in Christ arise,
O what a day of glory that will be!

Where a shadow nevermore is cast,
Where all tears and trials are forever past,
As we sing together: "Home at last!"
O what a day of glory that will be!

The time will come!
And when at last I reach my home
I'll look into His face
And Thank Him for the grace
That paid the price
Of sin at such a sacrifice—
O what a day of glory that will be!